

BRIAN HERBERT
A KEVIN J. ANDERSON



PŘEDEHRA K

DUNE!

CORRINOVÉ

BARONET

Corrinové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz



Veronika Volhejnová

Corrinové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

PŘEDEHRA K

DUNĚ

CORRINOVÉ

PŘEDEHRA K
DUNE
CORRINOVÉ

BRIAN HERBERT
A KEVIN J. ANDERSON

Našim manželkám

JANET HERBERTOVÉ

a

REBECCE MOESTA ANDERSONOVÉ

*za jejich podporu, povzbuzování, trpělivost a lásku
na každém kroku tohoto dlouhého a složitého procesu*

PODĚKOVÁNÍ

Penny Merrittové za pomoc při správě literárního odkazu jejího otce Franka Herberta.

Naším redaktorům Mikeu Shohlovi, Carolyn Caugheyové a Anne Lesley Groellové, kteří nám poskytli podrobné a neocenitelné nápady, jež v průběhu mnoha náčrtů doladily tento příběh až ke konečné verzi.

Jako vždy i Catherine Sidorové z WorldFire, Inc., která neúnavně pracovala na přepisu desítek mikrokazet a natukala stovky stran, aby stačila našemu šílenému pracovnímu tempu. Její pomoc ve všech fázích projektu nám pomohla uchovat si zdravý rozum a podařilo se jí dokonce i oklamat jiné lidi natolik, že si mysleli, že ve věcech máme pořádek.

Diane E. Jonesové, která pracovala jako testovací čtenářka a pokusný králík, poskytla nám upřímné reakce a navrhla další scény, které knihu vylepšily.

Robertu Gottliebovi a Mattu Bialerovi z Trident Media Group, Mary Alici Kierové a Anně Cottleové ze Cine/Lit Representation – nikdo z nich ani na okamžik nezakolísal ve své víře a oddanosti projektu, jehož potenciál rozeznali.

Herbert Limited Partnership, kam patří Ron Merritt, David Merritt, Byron Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberly Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová. Všichni nás nadšeně podporovali a světili nám pokračování nádherné vize Franka Herberta.

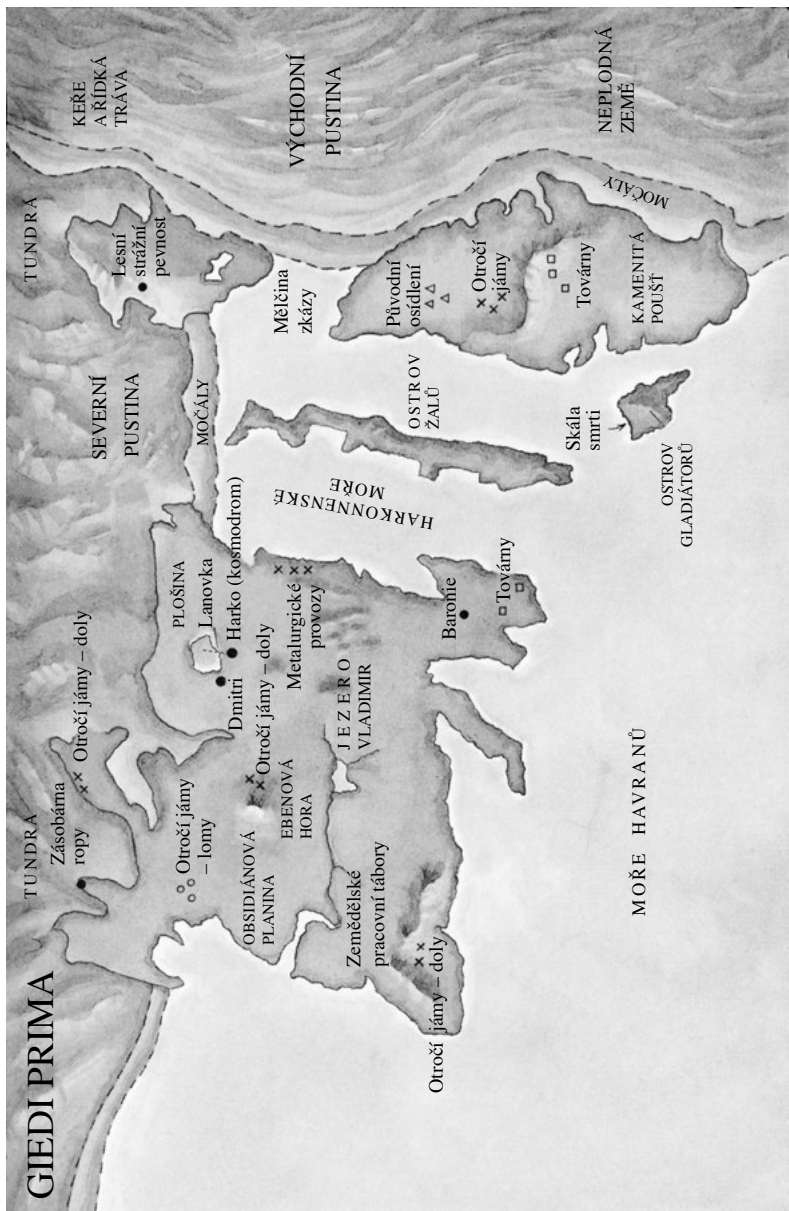
Beverly Herbertové za téměř čtyři desetiletí podpory a oddanosti jejímu manželovi Franku Herbertovi.

A především děkujeme Franku Herbertovi, jehož genialita stvořila tak nádherný vesmír, který my všichni můžeme objevovat.

CALADAN

-  SAVANY
-  LESY
-  RÝŽOVIŠTĚ PUNDI
-  MOŘSKÉ ŘASY





*Osa otáčení planety Arrakis svírá pravý úhel s polo-
měrem její oběžné dráhy. Sama planeta není koule,
ale spíše něco jako vřeteno, dost široké kolem rovní-
ku a zužující se k pólům. Vyvolává to dojem umělos-
ti, jako by tato planeta byla kdysi dávno záměrně
vytvořena.*

ZPRÁVA TŘETÍ IMPERIÁLNÍ KOMISE

Pod světlem dvou měsíců zářících z prašného nebe se příslušníci fremenského přepadového komanda míhali po pouštních skaliscích. Ztráceli se ve svém drsném okolí tak, jako by byli z téže látky – drsní muži v drsném prostředí.

Smrt Harkonnenům! Všichni příslušníci ozbrojeného komanda složili stejnou přísahu.

V tichých hodinách před úsvitem spěchal Stilgar, jejich vysoký černovousý vůdce, s kočící lehkostí v čele svých nejlepších bojovníků. *Musíme se pohybovat jako noční stíny. Stíny se skrytými noži.*

Pozvedl ruku a zastavil tak svou nehluchou četou. Stilgar naslouchal tepu pouště, ušima zkoumal temnotu. Jeho sytě modré oči přejížděly vysoké skalní hradby, které se tyčily proti nebi jako obří hlídky. Jak dvojice měsíců postupovala nebem, temné skvrny se neustále měnily jako živoucí výběžky kamenných výšin.

Muži se proplétali skalními rozsedinami, postupovali strmou, uměle vytvořenou stezkou. Terén se zdál až přízračně známý, ačkoli tu Stilgar ještě nikdy dříve nebyl. Jeho otec mu popsal cestu, trasu, kterou jejich předkové chodívali do sítě Hadith, kdysi největšího ze všech skrytých sídel, dnes už dávno opuštěného.

„*Hadith*“ – to bylo slovo převzaté ze staré fremenské písně o tom, jak přežít v poušti. I on, stejně jako mnoho dalších žijících fremenů, si její slova nesl s sebou vyrytá v duši... Příběh o zradě a občanské válce prvních gene-

rací zensunnitských poutníků tady na Duně. Podle legendy všechny významy povstaly právě tady, v tomto posvátném síči.

Nyní však Harkonnenové naše svaté místo znesvětili.

Každý muž Stilgarova komanda pocíťoval odpor k takové svatokrádeži. Doma, v síči Rudého valu, ležel plochý kámen a na něm jeden vryp za každého nepřítele, jehož tito fremeni zabili. A dnes bude prolita další nepřátelská krev.

Celá jednotka následovala Stilgara, který s klesáním skalní stezky zvyšoval tempo. Brzy bude svítat a muži měli před sebou ještě mnoho zabíjení.

Tady, daleko od všetečných imperiálních očí, používal baron Harkonnen prázdné jeskyně síče Hadith k ukrývání jedné ze svých ilegálních zásobáren koření. Podloudně získaný poklad drahocenné směsi se neobjevil v žádné inventární zprávě, která kdy byla předložena imperátorovi. Shaddam o tomto úskoku nic netušil. Ale před pátravýma očima lidu pouště jej nebylo možné utajit.

V chudé vesnici Bár es Rašíd na úpatí pohoří měli Harkonnenové odposlouchávací stanici a nahoře na útesech stráž. Taková bezvýznamná obranná opatření nepředstavovala pro fremeny žádnou překážku, protože si už před dávnými časy vybudovali nesčetné vchody a šachty vedoucí do podzemních jeskyní. Tajné vchody...

Stilgar našel místo, kde se cesta rozdvojovala, a vydal se po jedné ze stezek, téměř nezřetelné. Pátral přitom po skrytém vchodu do síče Hadith. Ve slabém světle uviděl temné místo pod převisem. Padl na všechny čtyři, sáhl do tmy a našel tam očekávaný vchod, chladný a vlhký, bez dveřní pečeti. *Takové plýtvání...*

Žádné jasné světlo, ani stopa po stráži. Vlezl do díry, natáhl nohu dolů a objevil nerovnou římsu a pod ní další. Schody dolů. Před sebou rozeznal slabé žluté světlo v místech, kde chodba zatáčela doprava. Stilgar couvl a pozvedl ruku, aby vybídl ostatní k následování.

Na podlaze pod schody si povšiml staré servírovací mísy. Vytáhl si z nosu filtvaty a ucítil syrové maso. Ná-

vnada na malé šelmy? Past na zvířata? Ztuhl a rozhlédl se po senzorech. Spustil už neslyšný poplašný signál? Uslyšel před sebou kroky a opilý hlas: „Zas tam jeden spadl! Tak ho pošlem do kuloního pekla.“

Stilgar a dva další fremeni odskočili do postranního tunelu a vytasili mléčně bílé křispely. Mólská pistole by v tomto uzavřeném prostoru nadělala příliš velký hluk. Když se kolem nich přehnali dva harkonnenští strážníci, páchnoucí melanžovým pivem, Stilgar a jeho druh Turok vyskočili a popadli je zezadu.

Než oba nešťastníci stačili vykřiknout, fremeni jim podřízli hrdla a pak na rány rychle přiložili houbové obvazy, aby se do nich vsákla drahocenná krev. Pohyby výkonnými a zároveň tak rychlými, že je téměř nebylo možné sledovat, sebrali oba fremeni strážným ruční zbraně dřív, než se přestali škubat. Stilgar si jeden laserpal nechal sám a druhý podal Turokovi. Nevýkonné vojenské luminy se vznášely ve stropních výklencích a vrhaly slabé světlo. Přepadové komando postupovalo chodbou k srdci dávného síce. Když cesta míjela dopravníkový systém používaný k odvozu materiálů do tajné komory a ven z ní, vycítil skořicovou vůni melanže, která zesilovala, jak skupina pronikala hlouběji. Tady byly stropní luminy vyladěny na bledě oranžovou, nikoli na žlutou.

Stilgarova jednotka tiše zamručela při pohledu na lidské lebky a práchnivějící mrtvoly opřené o stěny chodby jako nepořádně vystavené trofeje. Mohli to být fremenští zajatci nebo vesničané, které harkonnenští vojáci chytali pro zábavu. Turok se po Stilgarově boku rozhlédl kolem, jako by hledal dalšího nepřítele, jehož by bylo možné zabít.

Stilgar opatrně postupoval vpřed a zaslechl už hlasy a nějaké řinčivé zvuky. Došli k výklenku s nízkým kamenným zábradlím, odkud byl výhled na obrovskou podzemní jeskyni. Stilgar si představil ty desetitisíce lidí, kteří sem museli před dávnou dobou proudit, ještě před Harkonneny, před imperátorem..., dřív, než se melanž stala tím nejvzácnějším zbožím v celém vesmíru.

Uprostřed jeskyně se tyčilo cosi osmiúhelníkového, temně modrého a stříbrného, obklopeného rampami. Kolem stály další, menší podobné stavby. Jedna z nich se právě budovala; kolem ní ležely plastocelové součástky a sedm dělníků na ní tvrdě pracovalo.

Nájezdníci vklouzli zpět do stínu a plížili se po nízkých schodech dolů do jeskyně. Turok a ostatní fremeni se svými ukořistěnými zbraněmi zaujali postavení v různých výklencích jeskyně. Tři bojovníci vyběhli po rampě obepínající největší osmiúhelníkovou stavbu. Na vrcholu na chvíli zmizeli z dohledu, pak se znovu objevili a rychlými pohyby rukou signalizovali Stilgarovi. Šest strážných bylo už zabito, aniž by vydali jediný zvuk – odstraněno tichými smrtícími krispely.

Teď už skončila doba tajností. Dole v jeskyni namířili dva bojovníci své molské pistole na překvapené stavební dělníky a přikázali jim, aby vystoupili po schodech nahoru. Unavení dělníci neochotně poslechli, jako by jim bylo jedno, který pán jim zrovna rozkazuje.

Fremeni prohledali okolní chodby a našli podzemní kasárna, kde spaly dobře dva tucty strážných mezi lahve-
mi melanžového piva rozházenými po podlaze. Ve velké jídelně bylo silně cítit koření.

Fremeni s pohrdlivými úšklebky vtrhli dovnitř, rozháněli se noži, rozdávali kopance a rány, bolest, ale žádné smrtelné zranění. Otupělí Harkonnenové byli odzbrojeni a odvedeni do hlavní jeskyně.

Horkokrevný Stilgar se zamračil na potácející se a napůl opilé muže. *Vždycky doufám v úctyhodného nepřítele, ale takový tu dnes není ani jeden.* Dokonce i tady, ve vysoce zabezpečené jeskyni, ochutnávali ti muži koření, které měli hlídat – nejspíš bez baronova vědomí.

„Chci je hned teď umučit k smrti.“ Turokovy oči byly v narudlém světle lumin zcela temné. „*Pomalu.* Viděl jsi, co provedli svým obětem.“

Stilgar ho zarazil. „To si nech na potom. Nejdřív budou pracovat.“ Stilgar procházel tam a zpátky před harkonnenskými zajatci a drbal se v tmavých vousech. Pach jejich ustrašeného potu začal být silnější než vůně me-

lanže. Tichým odměřeným tónem použil výhrůžku, kterou navrhl jejich vůdce Liet-Kynes. „Tahle zásoba koření je nezákonná a představuje výslovné porušení imperiálních rozkazů. Všechna melanž, která se tu vyskytuje, se zabavuje a bude ohlášena na Kaitan.“ Liet, jako nedávno jmenovaný imperiální planetolog, odjel na Kaitan, aby si vyžádal slyšení u imperátora Shaddama IV. Do imperiálního paláce bylo daleko, prakticky přes celou galaxii, a prostý obyvatel pouště, jakým byl Stilgar, si takovou vzdálenost uměl stěží představit.

„To říká fremen?“ ušklíbl se podnapilý kapitán stráže, malý mužík s rozklepanými laloky a vysokým čelem.

„To říká *imperátor*. Zabavujeme zdejší zásoby jeho jménem.“ Stilgarovy indigové oči muže probodly. Zardulý kapitán neměl ani tolik zdravého rozumu, aby se bál. Zřejmě nikdy neslyšel o tom, co fremeni dělají se svými zajatci. Však se to brzy dozví.

„Tak do práce, vyprázdnit síla!“ vyštěkl Turok, který stál vedle zachráněných otroků. Ti vězni, kteří nebyli tak vyčerpaní, aby jim bylo všechno jedno, se zřejmě bavili pohledem na zkrocené Harkonneny. „Brzy tu budeme mít vlastní toptéry, které koření odvezou.“

Jakmile vycházející slunce sežehlo poušť, Stilgar měl nervy napjaté úzkostí. Harkonnenští zajatci pracovali hodinu za hodinou. Tenhle nájezd trval strašně dlouho, ale v sázce byly obrovské zisky.

Zatímco Turok a jeho druhové měli neustále připravené zbraně, neochotní harkonnenští strážníci nakládali balíky melanže na drkotající dopravníky, které vedly k otvorům ve skalních stěnách poblíž přistávacích ploch pro toptéry. Fremenští bojovníci venku vytahovali takové poklady, že by to stačilo na výkupné za celou planetu.

K čemu může být baronovi takové bohatství?

V poledne, přesně podle plánu, uslyšel Stilgar výbuchy z vesnice Bár es Rašíd na úpatí hor – druhé přepadové komando fremenů útočilo v dobře koordinovaném nájezdu na harkonnenskou strážnici.

Čtyři neoznačené ornitoptéry elegantně kroužily nad skalními stěnami a pleskaly svými mechanickými křídly, dokud je Stilgarovi muži nenavedli na přistávací plošiny. Osvobození stavební dělníci a fremenští bojovníci nakládali do letounů balíky dvojnásob uloupené melanže.

Bylo na čase ukončit operaci.

Stilgar seřadil harkonnenské strážné na okraji skály nad příkrým srázem k vesnici Bár es Rašíd. Po mnoha hodinách těžké práce a narůstajícího strachu byl teď harkonnenský kapitán už docela střízlivý, vlasy měl zpočené a oči uštvané. Stilgar stál před ním a prohlížel si ho se svrchovaným pohrdáním.

Beze slova vytáhl kripel a rozřízl mužovo břicho od stydky po hrudní kost. Kapitán jen nevěřicně hekl, když se jeho vnitřnosti vyvalily na slunce.

„Plýtvání vodou,“ sykl vedle něj Turok.

Několik harkonnenských vězňů se v panice pokusilo utéct, ale fremeni se na ně vrhli, některé shodili ze skal a jiné probodli ostrými čepelemi. Ti, kteří se bránili, zemřeli rychle a bezbolestně. Se zbabělci si fremeni dali víc načas.

Uštvaní stavební dělníci dostali příkaz naložit mrtvoly do toptér, dokonce i ta rozkládající se těla z chodeb. Doma v síci Rudého valu předají Stilgarovi lidé těla do destilátorů a získají z nich každou kapku vody ve prospěch kmene. Znesvěcený Hadith bude zase prázdný, síť duchů.

Varování baronovi.

Jedna po druhé se naložené toptéry zvedaly k jasnému nebi jako temní ptáci, zatímco Stilgarovi lidé klusali dole pod nimi v horkém slunci. Jejich poslání skončilo.

Až baron Harkonnen zjistí ztrátu svého melanžového pokladu a vraždu stráží, pomstí se na Bár es Rašídu, ačkoli ti chudáci vesničané nemají s nájezdem nic společného. Stilgar, se rty zachmuřeně stisknutými, se rozhodl, že všechny obyvatele vesnice převede do bezpečí vzdáleného síce.

Tam, spolu se zajatými stavebními dělníky, se buď změní ve fremeny, nebo budou zabiti. Vzhledem k tomu, jak ubohé životy vedli v Bár es Rašídu, měl Stilgar dojem, že jim tím prokazuje dobrou službu.

Jakmile se Liet-Kynes vrátí ze své schůzky s imperátorem na Kaitanu, bude mít velkou radost z toho, co fremeni dokázali.

Lidstvo má pouze jednu vědu: vědu nespokojenosti.

PADIŠÁH IMPERÁTOR SHADDAM IV.,
VÝNOS V ODPOVĚĎ NA ČINY RODU MORITANIŮ

Prosím o milost, Výsosti.

Prosím o dobrodiní, Výsosti.

Denní povinnosti připadaly imperátoru Shaddamovi IV. z větší části nudné. Sedět na trůnu Zlatého lva bylo zpočátku vzrušující, ale teď, když hleděl do imperiální audienční síně, se mu zdálo, že moc přitahuje patolízalskou havěť jako sladká poleva šváby. Hlasy prosebníků mu lhostejně procházely myslí, zatímco prováděl rutinní úkony a uděloval nebo neuděloval výhody.

Žádám spravedlnost, Výsosti.

Věnujte mi okamžik, Výsosti.

Dokud býval korunním princem, neúnavně intrikoval, aby získal trůn. Nyní mohl Shaddam jediným lusknutím prstů pozvednout prostého člověka do šlechtického stavu, ničit světy nebo rozdrtit moc velkorodu.

Ale ani imperátor známého vesmíru nemohl rozhodovat výhradně tak, jak sám uznal za vhodné. Ze všech stran útočili na jeho rozhodnutí jiní, kteří tahali za šňůrky. Kosmická gilda měla své vlastní zájmy, stejně tak i Combine Honette Ober Advancer Mercantiles, obchodní korporace známá spíš jako CHOAM. Ještě že se aspoň vznešené rody hašteřily mezi sebou právě tolik, jako se přely s ním.

Vyslechněte prosím můj případ, Výsosti.

Smilujte se, Výsosti.

Bene Gesserit mu pomáhal upevnit jeho vládu v prvních nejistých letech. Teď ale ty čarodějnice – včetně jeho vlastní ženy – šeptaly za jeho zády, rozvíjely jeho imperiální gobelín, vetkávaly do něj vzory, které nerozpoznával.

Vyhovte mé žádosti, snažně vás prosím, Výsosti.

Je to jen taková drobnost, Výsosti.

Ovšem až se završí jeho dlouho očekávaný projekt Amál – umělá melanž tajně vyvíjená na Iksu – pak Shaddam tvář Impéria zcela změní. „Amál...“ To slovo zní tak magicky! Ale jména jsou jedna věc a skutečnost druhá.

Poslední zprávy z Iksu byly povzbudivé. Ti zatracení Tleilaxané konečně ohlásili úspěch svých experimentů a Shaddam očekával závěrečný důkaz a s ním vzorky. Koření... Všechny ty šňůrky, na nichž visely loutky v celém jeho Impériu, byly vytvořeny z koření. *Už brzy budu mít vlastní zdroj a celá Arrakis at' se potom třeba vypaří, to je mi jedno.*

Mistr badatel Hidar Fen Ažidika by se nikdy neopovážil nějakých neopodstatněných tvrzení. Přesto však byl na Iks vyslán Shaddamův přítel z dětství, jeho filosofické druhé já, hrabě Hasimir Fenring, aby situaci prověřil.

Můj osud je ve vašich rukou, Výsosti.

At' žije náš velkokrysy imperátor!

Shaddam seděl na křišťálovém trůnu a dopřál si zahadný úsměv, takže prosebníci znervózněli.

Za ním vystoupily po schodech dvě ženy s měděnou pletí, oblečené v rouchu ze zlatých šupin, a rozžaly iontové louče po obou stranách jeho trůnu. Praskající plameny byly vlastně koule ovládnutého blesku: modré a zelené, protkané žilkami světla tak jasného, že se do něj nedalo dívat. Ve vzduchu byl cítit ozón jako před bouří a slyšet sykot spalujících plamenů.

Po obvyklé pompě a obřadech se Shaddam dostal na trůn skoro o hodinu později – to byl drobný způsob, jak těm ubohým žebrákům připomenout, jak bezvýznamné jsou pro něj jejich návštěvy. Všichni prosebníci

naopak museli dorazit přesně, jinak byla jejich audience zrušena.

Komoří Beely Rigondo předstoupil před trůn a pozvedl svou sonickou obřadní hůl. Když s ní udeřil do podlahy z leštěného kamene, vydala zvonivý tón, při němž se palác zachvěl v základech. Lysý Rigondo s vysokým čelem vyvolal Shaddamovo nekonečně dlouhé jméno a titul a prohlásil slyšení za zahájené. Pak plynule odplul zpátky po schodech na stupínek.

Shaddam se naklonil vpřed, na úzké tváři nasadil přísný výraz a započal další den na trůnu...

Dopoledne probíhalo přesně tak, jak se obával – jako nekonečné odříkávání malicherností. Ale Shaddam se přiměl tvářit se soucitně, jako velký vládce. Už si povolal několik historiků, aby si zajistil, že příslušné detaily jeho života a vlády budou náležitě zaznamenány pro budoucnost.

Během krátké přestávky komoří Rigondo znovu prošel dlouhý seznam záležitostí na imperiálním pořadníku. Shaddam upíjel ze šálku silnou melanžovou kávu a pocítil, jak jím jako elektrický výboj projel vliv koření. Kuchař výjimečně uvařil kávu správně. Složitě zdobený šálek byl pečivě malovaný, jediný svého druhu, tak jemný, jako by byl vyroben ze skořápky. Každý šálek, který Shaddam použil, byl zničen poté, co se z něj napil, aby nikdo jiný nemohl mít výsadu, že používal stejný porcelán.

„Výsosti?“ Rigondo hleděl na imperátora se znepokojivým výrazem, zatímco odříkával složitá jména, aniž přitom nahlížel do poznámek. Komoří sice nebyl mentat, ale měl obrovskou přirozenou paměť, která mu umožňovala pamatovat si nesčetné detaily imperátorova všedního dne. „Dorazil nový návštěvník a žádá o okamžitou audienci.“

„To říká každý. Který rod zastupuje?“

„Není z landsraadu, Výsosti. Není to ani úředník z CHOAM nebo z Gildy.“ Shaddam si nezdvořile odfrkl. „V tom případě je to přece jasné, komoří. Nemůžu ztrácet čas s obyčejnými lidmi.“

„On... Není tak docela obyčejný člověk, Výsosti. Jmenuje se Kynes a přijel z Arrakis.“

Shaddama rozčilovalo, že někdo může mít tu drzost jen tak si přijít a dožadovat se okamžité audience u Imperátora milionu světů. „Až budu chtít mluvit s nějakou písečnou krysou, tak si ji zavolám.“

„Je to váš imperiální planetolog, Výsosti. Váš otec pověřil jeho otce zkoumáním koření na Arrakis. Pokud vím, obdrželi jsme od něj mnoho zpráv.“

Imperátor zívá. „Pokud vím, všechny nudné.“ Už se rozpomněl na výstředního Pardota Kynese, který strávil většinu života na Arrakis, zapomněl na své povinnosti a spřáhl se s domorodci; dal přednost žáru a prachu před nádherou Kaitanu. „Ztratil jsem zájem o pouště.“

Zvlášť teď, když je amál na dosah ruky.

„Chápu vaše výhrady vůči němu, Výsosti, ale Kynes se může vrátit a štvát proti nám pouštní dělníky. Kdo ví, jaký vliv na ně má? Mohli by se rozhodnout vyhlásit okamžitou generální stávku, snížit produkci koření a přinutit barona Harkonnena k ústupkům. Baron by pak mohl žádat o sardaukarské posily, a to...“

Shaddam zvedl pěstěnou ruku. „Stačí! Chápu, oč ti jde.“ Komoří vždycky vypočítal víc následků, než jich imperátor chtěl slyšet. „Pust' ho dovnitř. Ale nejdříve z něj vydrhněte tu špínu.“

Liet-Kynesovi připadal obrovský palác impozantní, byl však zvyklý na jiný druh vznešené nádhery. Nic nemohlo být úžasnějšího než obrovitost Duny. Stál tváří v tvář příšerným Koriolisovým bouřím. Jel na obřích písečných červech. Sledoval, jak se rostlinný život zachycuje v těch nejnehostinnějších podmínkách.

Muž sedící na křesle, jakkoli drahém, se s ničím z toho nemohl srovnávat.

Kůži měl mastnou od voňavých olejů, jimiž ho namažali sluhové. Vlasy mu byly cítit květinovými parfémy a jeho tělo páchlo nezvyklými deodoranty. Podle fremské moudrosti čistí tělo i mysl písek. Jen co se Ky-

nes vrátí z Kaitanu, vyválí se nahý po duně a postaví se ostrému větru, jen aby se znovu cítil skutečně čistý.

Protože trval na tom, že bude mít na sobě svoje složité filtršaty, rozebrali služebníci celý oděv a hledali skryté zbraně a odposlouchávací zařízení. Všechny části byly vyčištěny a promazány, pečlivě zpracované povrchy pokryté neznámými chemikáliemi, a teprve potom mu ochranka jeho šaty vrátila. Kynes pochyboval, že tato nezbytná součást pouštního vybavení bude ještě někdy k řádnému užitku; zřejmě ji bude muset vyhodit. Takové plýtvání!

Ale protože byl synem velkého proroka Pardota Kynese, fremeni budou stát ve frontě od obzoru k obzoru, jen aby se jim dostalo té pocty a mohli mu vyrobit nový oděv. Koneckonců měli všichni společný cíl: prospěch Duny. Ale jenom Kynes se mohl dostat k imperátorovi a předložit nezbytné požadavky.

Tihle dvořané chápou tak málo!

Lietův maskovací béžový plášť za ním vlál, jak kráčel vpřed. Tady na Kaitanu vypadal jen jako pytlovina, ale Liet jej nosil jako královský nach.

Komoří oznámil jeho jméno úsečně, jako by ho osobně uráželo, že Liet-Kynes nemá žádné *pořádné* šlechtické ani politické tituly. Kynes dupal po podlaze ve vysokých botách temag a neobtěžoval se nějakou grácií. Zastavil se před stupínkem a promluvil zpříma, bez úklony. „Imperátore Shaddame, musím s vámi mluvit o koření a o Arrakis.“ Dvořané se až zajíkli nad tou drzostí. Imperátor ztuhl, zjevně uražený.

„Jsi odvážný, planetologu! Pošetile odvážný. Předpokládáš snad, že nevím nic o záležitostech pro mé Impérium klíčových?“

„Předpokládám, Výsosti, že vám Harkonnenové poskytlí falešné informace, aby před vámi skryli svou skutečnou činnost.“ Shaddam pozvedl rezavé obočí a naklonil se dopředu. Plně se teď soustřeďoval na planetologa.

Kynes pokračoval: „Harkonnenové jsou vztekli psi, kteří rvou poušť na kusy. Zneužívají domorodý lid. Množství úmrtí v továrnách na koření je ještě vyšší než

v otročích jámách na Poritrinu nebo Giedi Primě. Poslal jsem vám mnoho zpráv popisujících podobné zločiny a totéž dělal i můj otec přede mnou. Předložil jsem vám také dlouhodobý plán, podrobně popisující, jak by výsadba rostlin, například trav a pouštních keřů, mohla velkou část povrchu Duny – chci říct Arrakis – vrátit do stavu vhodného k obývání lidmi.“ Krátce se odmlčel. „Mohu jen předpokládat, že jste tyto zprávy nečetl, protože jsme nedostali odpověď, a že jste nepřijal žádná opatření.“

Shaddam pevně sevřel opěrky trůnu Zlatého lva. Osleпивé iontové louče vedle něj syčely jakousi nápodobou pecí hořících v nitru šaj-hulúda. „Mám toho k přečtení mnoho, planetologu, a na můj čas je kladeno hodně nároků.“ Sardaukaři udělali malý krůček vpřed, protože vycítili imperátorovu zhoršující se náladu.

„A většina z toho není důležitá ve srovnání s budoucností produkce melanže, není to tak?“ odsekl Kynes. Tato poznámka šokovala nejen Shaddama, ale i naslouchající dvořany. Strážé už teď stály plně ve střehu, zbraně připravené.

Kynes pokračoval, jako by si neuvědomoval nebezpečí. „Žádal jsem o nové vybavení a o týmy botaniků, meteorologů a geologů. Žádal jsem o odborníky na kulturní studie, kteří by mi pomohli určit, jak je možné, že pouštní lidé dovedou tak dobře přežít, kdežto vaši Harkonnenové vždy utrpí tolik ztrát.“

Komoří už toho měl dost. „Planetologu, imperátorovi se nekladou požadavky. Pouze Shaddam IV. rozhoduje, co je důležité a kam má poslat jaké zdroje.“

Kynes se nezalekl Shaddama ani jeho lokaje. „A pro Impérium není nic důležitějšího než koření. Nabízím možnost, aby Impérium mohlo na imperátora vzpomínat jako na vizionáře v tradici korunního prince Raphaela Corrina.“

Při této drzosti se Shaddam zvedl – což během imperiálních audiencí dělával málokdy. „Dost!“ Byl v pokušení přivolat kata, ale zdravý rozum převládl. (Jen tak tak.) Možná toho člověka bude ještě potřebovat. Kromě

toho, jakmile se rozeběhne výroba amálu, bude docela příjemné pozorovat, jak se tomuhle nafoukanci před očima rozplývá význam té jeho planety v pouhé nic.

Nejklidnějším tónem, jakého byl schopen, tedy řekl: „Můj imperiální ministr pro záležitosti koření, hrabě Hasimir Fenring, má do týdne přiletět na Kaitan. Pokud jsou tvoje požadavky oprávněné, postará se o jejich vyřízení sám.“

Sardaukaři rychle postoupili vpřed, uchopili Kynese za lokty a rychlým krokem ho vyvedli. Nevzpíral se; znal už odpověď. Viděl, že imperátor Shaddam je slepý a sobecký, a teď už si toho muže vůbec nevážil – bez ohledu na to, kolika světům vládl.

Kynes teď věděl, že se fremeni budou muset o Dunu postarat sami, a Impérium ať táhne k čertu.

Ti, kdo žijí jen napůl, se dožadují toho, co jim chybí..., ale odmítají to, pokud jim to je nabídnuto. Obávají se důkazu své vlastní nedostatečnosti.

SLOVA PŘIPISOVANÁ SVATÉ SERENĚ SLUŽEBNÍCI,
APOKRYFY DŽIHÁDU

V banketním sálu hradu Caladan zachovávali dobře oblečení sluhové zdání normality, ačkoli jejich vévoda byl pouze slupkou svého dřívějšího já.

Ženy v barevných šatech spěchaly kamennými chodbami. Svíčky vonící po muškátovém oříšku hořely v každém výklenku. Ale ani ta nejlepší jídla, která připravoval kuchař, nejlepší porcelán a přístroje, ani nejjemnější hudba nedokázaly zmenšit chmury, které se usadily nad rodem Atreidů. Každý ze sloužících cítil Letovu bolest, ale nemohli udělat nic, čím by mu pomohli.

Paní Jessica seděla v křesle z vyřezávaného elakkového dřeva u jednoho konce stolu, což bylo její oficiální místo jako vévodovy zaslíbené konkubíny. V čele stolu seděl její tmavovlasý milenec Leto Atreides, vysoký

a hrdý, roztržitě zdvořilý ke sluhům v zelených livrejích, kteří nosili jeden chod za druhým.

V síni bylo mnoho prázdných židlí – až příliš mnoho. Ve snaze zmírnit Letův žal Jessica diskrétně odstranila malou židličku, vyrobenou pro šestiletého Victora, vévodova mrtvého syna. I přes roky svého benegesseritského výcviku nedokázala Jessica proniknout krunýřem Letova žalu a srdce ji pro něj bolelo. Měla mu toho tolik co říct, jen kdyby jí naslouchal.

Na opačných stranách dlouhého stolu seděli mentat Thufir Hawat a zjizvený pašerák Gurney Halleck. Gurney, který obvykle dokázal každé setkání rozveselit písní se svou balisetou, se teď zabýval přípravami na tajnou cestu na Iks, kterou s Thufirem už brzy podniknou, aby vyzkoumali, zda má tamní tleilaxanská obrana nějaké slabiny.

Thufir měl mozek jako počítač a bude tedy schopen okamžitě připravit stovky plánů a záložních plánů. Byl pro misi naprosto nezbytný. Gurney se zase uměl výborně vloučit do míst, kde neměl co dělat, a uniknout i za těch nejhorších podmínek. Tito dva možná uspějí tam, kde všichni ostatní selhali...

„Dám si ještě trochu toho caladanského bílého,“ požádal zbrojmistr Duncan Idaho a pozvedl pohár. Sluha přiběhl s láhví drahého domácího bílého a Duncan držel svou sklenici klidně, zatímco ji zlatavá tekutina plnila. Pozvedl ruku, aby služebníka zarazil, napil se a pak pokynem požádal o dolítí.

V nepříjemném tichu hleděl Leto k vyřezávaným vstupním dveřím, jako by čekal na příchod ještě jednoho člověka. Jeho oči vypadaly jako úštěpky kouřového ledu.

Vybuhlá vzducholod', letoun v plamenech...

Rhombur zmračený a spálený, malý Victor mrtvý...

A po tom všem se dozvědět, že to nastražila Letova žárlivá konkubína Kailea, Victorova vlastní matka, která se pak vrhla z nejvyšší věže hradu Caladanu v nevýslovném zahanbení a žalu...

Z vchodu do kuchyně se vynořil kuchař, hrdě nesoucí velký podnos. „Naše nejlepší jídlo, pane vévodo. Vytvořili jsme ho na vaši počest.“

Byla to tučná létající ryba zabalená v křupavých aromatických listech. Ježaté větvičky rozmarýny byly nastrhány do záhybů růžového masa; modrofialové bobulky jalovce ležely poházeny po talíři jako drahokamy. I když kuchař Letovi naservíroval nejlepší část ryby, vévoda nepozvedl vidličku. Dál hleděl na hlavní vchod. Čekal.

Nakonec, když zaslechl zvuk vlekoucích se nohou a bzukot motorů, Leto vstal, tvář ustaranou a plnou očekávání. Do banketní síně vešla motýlím krokem benegesserit'anka Tessia. Rozhlédla se po místnosti, po židlích, po podlaze, z níž byl odstraněn koberec, a uznale pokývla. „Dělá obdivuhodné pokroky, pane vévodo, ale musíme být trpěliví.“

„On má dost trpělivosti za nás všechny,“ řekl Leto a na jeho tváři bledě svítla naděje.

S vypočítanou přesností, zahrnující záškuby elektrofluidních svalů, ohýbání šigafileových spojů a mikrovláknových nervů, vstoupil do banketní síně princ Rhombur Vernius. Jeho zjizvená tvář, spojení skutečné a umělé kůže, odrážela intenzivní soustředění. Na voskovém čele se mu leskly perličky potu. Měl na sobě krátké volné roucho; na klopě se leskla purpurová a měděná šroubovice, hrdý symbol padlého rodu Verniů.

Tessia spěchala k němu, ale Rhombur pozvedl prst z leštěného kovu a polymerů, aby jí naznačil, že ho má nechat pokračovat samotného.

Výbuch vzducholodi změnil jeho tělo v potrhaný a spálený chuchvalec masa, spálil mu údy a polovinu tváře, zničil většinu jeho orgánů. Přesto ho však udrželi naživu, vyhasínající oharek kdysi jasného plamene. To, co teď zbylo, nebylo o mnoho víc než cestující na mechanickém vozidle ve tvaru člověka.

„Jdu, jak nejrychleji můžu, Leto.“

„Není spěch.“ Letovo srdce vyběhlo jeho statečnému příteli vstříc. Ti dva spolu rybařili, hráli hry, žertovali a plánovali po desítky let. „Nelíbilo by se mi, kdybys upadl a něco si polámal – myslím třeba židli.“

„Tomu říkám vtip!“ Leto si vzpomněl, jak zlotřilí Tleilaxané toužili po genetických vzorcích atreidského

a verniovského rodu, jak se snažili vévodu vydírat v hodině jeho největšího žalu. Učinili tehdy zničenému Letovi ďábelskou nabídku, že výměnou za zmrzačené, ale dosud žijící tělo prince Rhombura vypěstují gholu – klon z mrtvých buněk – z malého Victora.

Jejich nenávisť k rodu Atreidů měla hluboké kořeny – a ještě hlubší odpor cítili k rodu Verniů, který svrhli na Iksu. Tleilaxané chtěli získat přístup ke kompletní atreidské a verniovské DNA. Kdyby měli těla Victora a Rhombura, mohli by si nadělat gholů, klonů, assassinů a dvojníků, kolik by chtěli.

Ale Leto jejich nabídku odmítl. Místo toho si zajistil služby sukovského doktora Wellingtona Yueha, experta na náhradu organických končetin.

„Díky vám všem za tuhle večeři na mou počest.“ Rhombur se podíval na tácy a mísy rozložené po stole. „Je mi líto, jestli to jídlo vystydlo.“ Leto první začal tleskat. Duncan a Jessica se s vřelým úsměvem přidali. Pomocí svých benegesseritských pozorovacích schopností si Jessica všimla, že se ve vévodově pohledu lesknou slzy.

Doktor Yueh s nažloutlou pletí se držel vedle svého pacienta, sledoval údaje z přístrojů, pečlivě studoval data-kartu, kterou držel v ruce; ta přijímala signály z Rhomburových kybernetických systémů. Hubený doktor našpulil tmavé rty. „Vynikající! Fungujete podle předpokladů, i když několik dílů ještě potřebuje doladit.“ Obcházel Rhombura, zatímco princ kyborg dělal opatrné kroky. Doktor přitom vypadal jako lasička.

Tessia odtáhla Rhomburovi židli. Jeho umělé nohy byly silné a odolné, ale bez elegance. Jeho ruce vypadaly jako rukavice brnění; paže mu visely podél boků jako elektronická vesla.

Rhombur se usmál na velkou rybu, kterou kuchař právě naservíroval. „Voní to nádherně.“ Pomalu otočil hlavu, jako by byla na kuličkových ložiskách. „Myslíte, že bych mohl trochu sníst, doktore Yuehu?“ Sukovský doktor si pohládl dlouhý knír. „Jen ochutnejte! Váš zažívací systém ještě potřebuje doladit.“

Rhombur otočil hlavu k Letovi. „Tak to vypadá, že nějaký čas spotřebuju víc baterií než moučníků.“ Svezl se do svého křesla a i ostatní postupně znovu zaujali místa.

Leto pozvedl sklenici s vínem a snažil se vymyslet nějaký přípitek. Potom se v jeho tváři objevil výraz úzkosti a Leto se prostě mlčky napil. „Je mi strašně líto, že se ti to stalo, Rhombure. Tyhle... mechanické náhrady..., nic lepšího se dělat nedalo.“

Rhomburův zjizvený obličej se rozsvítil směsí vděčnosti a podráždění. „U pekel sirnatých, Leto, přestaň se omlouvat! Kdybychom se snažili najít každý detail viny, pak má celý rod Atreidů léta co dělat a všichni se zblázníme.“ Pozvedl mechanickou paži, pootočil rukou v kloubu a podíval se na ni. „Není to tak zlé. Vlastně je to úžasné. Víš, doktor Yueh je génius. Měl bys ho tu udržet, jak nejdéle to půjde.“ Sukovský doktor poposedl, jak se snažil nedat najevo potěšení nad tímto komplimentem.

„Nezapomínej, že pocházím z Iksu, takže umím ocenit zázraky techniky,“ pokračoval Rhombur. „Teď jsem jejich živým příkladem. Jestli existuje nějaký člověk, který by byl na takovou situaci připravenější než já, rád bych ho poznal.“

Celé roky si vyhnaný princ Rhombur dával načas, posílal minimální pomoc hnutí odporu na své zničené domovské planetě, včetně výbušnin a vojenského materiálu poskytnutého vévodou Letem. V posledních měsících, jak Rhombur sílil fyzicky, sílil i psychicky. Zbyl z něj sice jen zlomek muže, ale každý den mluvil o nutnosti získat znovu Iks, až ho občas vévoda Leto a dokonce i jeho konkubína Tessia museli uklidňovat.

Nakonec Leto souhlasil s tím, že bude riskovat a pošle na Iks špionážní tým složený z Gurneyho a Thufira. Sledoval tým i vlastní cíl: rozhodl se dokázat něco dobrého tváří v tvář všem těm tragédiím, které přežil. Otázka nezněla, *zda* mohou zorganizovat útok; šlo o to *kdy* a *jak*.

Tessia promluvila, aniž by uhnula pohledem: „Nepodceňujte Rhomburovu sílu. Zrovna vy ze všech lidí nejlépe víte, jak se člověk musí adaptovat, aby přežil.“

Jessica si nemohla nevšimnout zbožňujícího pohledu na tváři konkubíny. Tessia a Rhombur spolu na Caladanu strávili celé roky, celou tu dobu ho povzbuzovala, aby podporoval bojovníky za svobodu na Iksu a aby znovu získal své královské postavení. Tessia při něm stála i v nejhorších dobách, dokonce i po tom výbuchu. Jakmile Rhombur znovu nabyl vědomí, řekl: „Překvapuje mě, že jsi zůstala.“

„Zůstanu, dokud mě budeš potřebovat.“

Tessia pro něj neúnavně pracovala, dohlížela na úpravy jeho pokojů v hradu a připravovala nástroje a přístroje, které mu pomáhaly. Velkou část svého času zasvětila úkolu prince posílit. „Až se princ Rhombur bude cítit lépe,“ oznámila, „povede iksanský lid k vítězství.“

Jessica nevěděla, jestli se hnědovlasá žena řídí svým srdcem nebo instrukcemi, jež tajně dostala od Sesterstva. Během celého svého dětství Jessica naslouchala své učitelce a mentorce Gaius Heleně Mohiamové, dodržovala všechny její drakonické pokyny, učila se všemu, co ji stará žena mohla naučit.

Ale nyní si Sesterstvo přálo zkombinovat její geny s vévodovými. Jessica dostala velmi přesné příkazy svěst Leta a počít atreidskou dceru. Jakmile poznala neznámé a zakázané pocity lásky k tomuto tmavovlasému náladovému vévodovi, stala se z Jessiky rebelka a těhotenství odkládala. Pak, po Victorově smrti a Letově destruktivní depresi, si i přes nejpřísnější rozkazy dovolila počít syna. Mohiamová si bude připadat zraněná a hluboce zklamaná. Ale vždyť Jessica může vždycky porodit tu dceru později, ne?

Rhombur ve svém zpevněném křesle ohnul levou paži a opatrně strčil neohrabané prsty do kapsy krátkého roucha. Pečlivě jimi zamířil, něco uvnitř hledal. Nakonec vytáhl list papíru, který s velkou námahou rozložil.

„Podívejte na tu jemnou motorickou kontrolu!“ jásal Yueh. „Je to lepší, než jsem čekal. Cvičil jste, Rhombure?“

„Cvičím každou vteřinu.“ Princ pozvedl papír. „Každý den si vzpomínám na nové věci. Tohle je nejlepší skica

několika tajných přístupových tunelů, jakou jsem schopen nakreslit. Gurneymu a Thufirovi se budou hodit.“

„Ostatní cesty se ukázaly jako příliš nebezpečné,“ podotkl mentat. Celá desetiletí se špehové pokoušeli proložit tleilaxanskou obranu. Několik atreidských vyzvědačů proklouzlo dovnitř, ale žádný se nevrátil. Jiní se do podzemního světa nedostali vůbec.

Ale Rhombur, syn hraběte Dominika Vernia, pátral v paměti po každé informaci o tajných bezpečnostních systémech a skrytých vstupech do jeskynních měst. Během své dlouhé nucené rekonvalescence si začal vzpomínat na drobné detaily – domníval se, že je už dávno zapomněl –, detaily, jež mohou být při průniku do nepřátelské pevnosti rozhodující.

Rhombur obrátil svou pozornost k jídlu a pozvedl na vidličce velký kus létající ryby. Pak, protože si povšiml nesouhlasného pohledu doktora Yueha, položil sousto zpátky na talíř a odkrojil si menší kousek.

Leto hleděl na vlastní nejasný obraz v leštěné stěně z modrého obsidiánu. „Jako vlci, připravení vrhnout se na každého člena smečky, který dá najevo slabost, čekají některé vznešené rody jenom na moje zakolísání. Například Harkonnenové.“ Od té tragédie se vzducholodí vévoda Leto ztvrdl a odmítal mlčky přijímat nespravedlnost. Potřeboval se zasloužit o Iks právě tolik jako Rhombur.

„Celé Impérium musí vidět, že rod Atreidů je stejně silný jako kdykoli dříve.“

Snažíme-li se skrýt své nejvnitřnější pohnutky, celá naše bytost nás s křikem zrazuje.

BENEGESSERITSKÉ UČENÍ

Paní Anirul bolelo, když viděla Mluvčí pravdy Lobii umírat na pletené rohoži v jejím skromném bytě. *Přítelkyně moje, ty si přece zasloužíš mnohem víc než tohle!*

Stará Sestra v posledních letech zeslábla, ale statečně lpěla na životě. Nevrátila se do známých síní školy Matky na Wallachu IX, jak bylo jejím právem, ale trvala na tom, že bude dál plnit své povinnosti vůči trůnu Zlatého lva. Její úžasná mysl – nazývala ji „svým nejcennějším majetkem“ – zůstávala bystrá. Jako imperiální Mluvčí pravdy Lobia věrně odhalovala lži a klamy vyslovené v přítomnosti Shaddama IV., ačkoli imperátor jí málokdy projevil uznání.

Nyní slábnoucí žena vzhledla k Anirul, která v tlumeném světle lumin stála a na tváři, ponořené ve stínu, ukrývala slzy. Tato stará Sestra byla její nejbližší důvěrnicí v tomto obrovském paláci, nejen prostě benegesseritanka, ale také fascinující osoba, s níž mohla sdílet své myšlenky a tajemství. A teď umírala.

„Všechno bude v pořádku, matko Lobie,“ řekla Anirul. Plastonové zdi tohoto skromného nevytápěného pokoje v sobě zadržovaly chlad pronikající až do kostí. „Myslím, že začínáš být silnější.“

Odpověď staré ženy zněla, jako když praská suché listí. „Nikdy nelži Mluvčí pravdy..., zvlášť ne imperiální Mluvčí pravdy.“ Bylo to často opakované pokárání. Lobiiiny vlhké oči tančily sebepohrdlivým veselím, i když její hrud měla co dělat, aby si poradila s dýcháním. „Copak ses ode mě nic nenaučila?“

„Naučila jsem se, že jsi tvrdohlavá, přítelkyně. Měla bys mi dovolit, abych povolala Sestry lékařky. Yohsová by mohla s tou tvou nemocí něco dělat.“

„Sesterstvo mě už nepotřebuje živou, dítě, bez ohledu na to, jak moc si to přeješ. Mám tě pokárat za to, že máš nějaké city, nebo nás obě ušetřit těch rozpaků?“ Lobia zakašlala a pak použila uklidňující rituál bindúového znehybnění, dvakrát se zhluboka nadechla a rituál dokončila. Její dýchání bylo pravidelné, jako by byla zase mladou ženou, bez starostí se smrtí. „Nikdo nemůže žít věčně, i když prostřednictvím zděděných vzpomínek by se to mohlo zdát.“

„Já myslím, že máš prostě potěšení z toho, že poukazuješ na moje předsudky, matko Lobie.“ Často spolu pla-

valy v podzemních vodních cestách paláce, hrály strategické hry, hleděly na sebe celé hodiny, vyhrávaly maličkými nuancemi. Anirul ji nechtěla nechat odejít.

Ačkoli stařícká Mluvčí pravdy žila v přepychovém imperiálním paláci, zdi jejích pokojů nebyly nijak zdobené, na podlahách z tvrdého dřeva neležely koberce. Lobia odstranila dřívější veliké obrazy, vysoké dovážené koberce a prizmatické závěsy v oknech. „Takový světový přepych znečišťuje mysl,“ řekla. „Osobní věci jsou ztrátou času a energie.“

„A nevytváří snad tenhle přepych lidská mysl?“ namítla Anirul.

„Chytré lidské mysli vytvářejí úžasné věci, ale tupohlavci po nich dychtí jen pro věci samé. Já dávám přednost tomu k tupohlavcům nepatřit.“ *Jak mi budou tyhle rozhovory chybět, až tu nebude...*

S obrovským smutkem Anirul napadlo, zda si Shad-dam vůbec povšiml nepřítomnosti staré ženy. Po celé desítky let byla Lobia tou nejlepšší ze všech Mluvčí pravdy, dokázala si všimnout i toho nejslabšího povlaku potu na kůži, náklonu hlavy, zkřivení rtů, tónu hlasu a mnoha dalších věcí.

Aniž se Lobia na rohoži pohnula, otevřela prudce oči. „Je čas.“ Hrůza zachvátila Anirulino srdce jako plamen. *Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení. Strach je malá smrt, přinášející naprosté vyhlazení.* Zašeptala: „Rozumím, matko Lobie. Jsem připravena ti pomoci.“ *Budu svému strachu čelit. Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne.*

Anirul bojovala se slzami a přinutila se zachovat benesseritskou vyrovnanost. Naklonila se vpřed a dotkla se čelem vysušeného spánku letité Mluvčí pravdy, jako by se skláněla nad modlitebním koberečkem. Ještě zůstával jeden důležitý úkol, než Lobia sama sobě dovolí zemřít.

Anirul nechtěla ztratit přátelství staré ženy a rozhovory s ní, tak cenné v tomto osamělém paláci. Ale společnosti uctívané Mluvčí pravdy se vzdát nemusela. Ne tak docela. „Sdílej se mnou, Lobie! Mám v sobě místo pro všechny tvé vzpomínky.“

Anirul hluboko ve svém vědomí pocítila vzrušení a hluk všech těch nesčetných životů – zděděných vzpomínek, geneticky zaznamenaných zkušeností všech jejích předchůdkyň. Anirul byla kwisatzová Matka a jako taková měla mysl zvlášť vnímavou k dávným myšlenkám a životům, starým často celé generace. Lobia se k nim všem brzy připojí.

Na čele cítila slábnoucí tep staré ženy. Tlukot srdce se uklidnil, jejich mysli se otevřely... Spustil se proud, jako když se protrhne přehrada. Lobia vlévala svůj život do Anirul, přenášela vzpomínky, rysy osobnosti, každý drobný údaj svého dlouhého života.

Jednou Anirul tyto informace sama předá jiné, mladší Sestře. Tak se shromažďovala kolektivní paměť Sesterstva a potenciálně k ní měl přístup celý Bene Gesserit.

Lobia, už bez života, se s dlouhým vzdechem svezla stranou jako prázdná slupka. Záznam o staré ženě teď žil v Anirul mezi ostatními hlasy. Až nastane správný čas, bude si kwisatzová Matka moci vyvolat vzpomínky na Lobii ve svém nitru a znovu spolu stráví nějakou chvíli...

Anirul zaslechla tichý hlas, podívala se stranou a okamžitě zakryla své city. Neodvažovala se dopustit, aby jiná Sestra zahlédla takovou slabost, dokonce ani v této chvíli velikého žalu. Ve dveřích stála hezká mladá akolytka a přivolávala ji gestem. „Důležitá návštěva, má paní. Pojdte prosím za mnou.“

Anirul samotnou překvapilo, jak klidně vyšla ta slova z jejích úst. „Sestra Lobia je mrtvá. Musíme informovat Matku představenou, že imperátor bude potřebovat novou Mluvčí pravdy.“ S krátkým toužebným pohledem na starou ženu, která teď ležela prázdná a chladná na tvrdé rohoži, Anirul odešla krokem, znějícím spíš jako šepotání.

Hezká akolytka na ni ohromeně pohlédla a pak tu zprávu přijala. Vedla Anirul do elegantního soukromého salonku, kde čekala Ctihodná matka Mohiamová. Žena s propadlými tvářemi a prošedivělými vlasy

na sobě měla černou abu, tradiční konzervativní roucho Sesterstva.

Než stačila Mohiamová něco říct, Anirul ji stručně a bez emocí informovala o Lobiině smrti. Druhá Ctihodná matka nevypadala překvapeně. „I já přináším dlouho očekávanou zprávu, paní Anirul. V tento den odchodu tě jistě zvlášť potěší.“ Mluvila starým zapomenutým jazykem, který by žádný špeh nedokázal přeložit. „Jessica konečně čeká dítě vévody Leta Atreida.“

„Jak jí bylo přikázáno.“ Anirul se přestala tvářit ponuře a radovala se z vyhlídky na nový život.

Po tisíciletích pečlivého plánování se nejdůležitější benegesseritské plány brzy naplní. Dcera, která je teď v Jessičině lůně, se stane matkou jejich dlouho očekávaného cíle, Kwisatze Haderacha, mesiáše ovládaného Sesterstvem.

„Snad to dnes přece jen není tak temný den...“

Kdyby každý žijící člověk měl předzvěstnou schopnost, byla by k ničemu. Protože kde by se pak dala uplatnit?

NORMA CENVA, FILOSOFICKÝ KALKULUS,
DÁVNÉ ZÁZNAMY GILDY, SOUKROMÁ ROSSACKÁ SBÍRKA

Lidské osídlení na planetě Spojka se datuje už z dob před založením Kosmické gildy legendárním vlastencem a obchodníkem Aureliem Venportem. Staletí po Služebnickém džihádu stále ještě mladá Gilda hledala domovskou planetu, kam by se vešly její obří maxitrajlery. Široké, řídké osídlené pláne Spojky vyhovovaly jejím požadavkům dokonale. Dnes celou planetu pokrývaly přistávací plochy, opravárenské doky, obrovské údržbářské dílny a utajené školy pro záhadné navigátory.

Kormidelník D'murr, už ne zcela lidský, se vznášel v uzavřené nádrži melanžového plynu a hleděl na Spojku očima své mysli. Ostrý skořicový pach čisté melanže

pronikal jeho kůží, plícemi, myslí. Nic nemohlo vonět krásněji.

Jeho obrněnou komoru svírala mechanická ruka automatického letounu, který tiše mířil nad obzorem k novému maxitrajleru, kam byl D'murr přidělen. Celým jeho životem bylo zakřivovat prostor a cestovat v okamžení hvězdnými systémy. Což byla jen ta nejmenší část toho, co teď chápal; teď, když se ve vývoji dostal o tolik dál než ve své předchozí lidské podobě.

Zavalitý letoun přeletěl přes širokou pláň, na níž stály odstavené maxitrajlery – kilometry a kilometry obřích lodí, bez nichž by se obchod Impéria vůbec neobešel. Pýcha byla primitivní lidskou emocí, ale D'murr dosud pocítoval potěšení z toho, že zná své místo ve vesmíru.

Pohlédl na hlavní nádvoří a na opravářské dílny, kde se plavidla kontrolovala a modernizovala pomocí modulárních doplňků. Trup jedné obří lodi byl zprohýbaný po velké srážce s asteroidem; na palubě byl těžce zraněn starý navigátor. D'murr pocítil záchvěv smutku – další dodnes živý stín onoho iksanského chlapce, kterým kdysi byl. Jednoho dne, až soustředí svou rozšířenou mysl, dokonce i tento pozůstatek jeho bývalého já zmizí.

Před ním ležely úhledné bílé pomníčky Pláně navigátorů, vzpomínky na padlé druhy. Dva z nich byly zářivě bílé, instalované teprve nedávno na paměť dvou pilotů, kteří byli experimentálními subjekty. Oba dobrovolníci byli pozměněni pro nebezpečný projekt okamžité komunikace zvaný gildlinka, založený na vlastní D'murrově komunikaci s jeho vzdáleným bratrem C'tairem.

Projekt však neuspěl. Po pouhých několika úspěšných užitích se mentálně propojení navigátoři zhroutili do stavu praktické duševní smrti. Gilda další výzkumy na gildlince zastavila, třebaže projekt nabízel obrovské možné zisky. Navigátoři byli na takové riziko příliš talentovaní a příliš nákladní.

Ozvalo se kvílení prudkého proudu vzduchu a letoun dosedl na obvodu pamětní pláně, poblíž základny Orákula nekonečna. Velká koule z průhledného plaskla v so-

bě měla víry a šmouhy zlaté barvy, neustále proměnlivou mlhovinu hvězd, která se pohybovala a přesunovala. Tento pohyb se zrychlil, když uniformovaný gildař vyvezl D'murrovu nádrž z letounu.

Před každým přidělením bylo zvykem, aby navigátor „rozmlouval“ s Orákulem, čímž si posiloval a zjemňoval svou předzvěstnou schopnost. Tento prožitek, podobný samotnému cestování nádherou zakřiveného prostoru, ho propojoval s mystickými kořeny Gildy.

D'murr zavřel malé oči a pocítil, jak Orákulum nekonečna naplňuje jeho smysly. Jedna vlna po druhé otevírala jeho mysl, až mu byly zcela zjevné všechny jeho možnosti. Cítil, jak nad ním bdí někdo jiný, jako rozumná mysl samotné Gildy, a to mu poskytlo pocit míru.

D'murrova mysl, vedená prastarým a mocným Orákulem, prožívala minulost a budoucnost času a prostoru; všeho, co kdy bylo krásné, všeho, co bylo dokonalé. Melanžový plyn v jeho nádrži jako by se rozpínal, až do sebe pojal zmutované tváře tisíců navigátorů. Obrazy tančily a měnily se z navigátora ve člověka a zpět. Viděl ženu, její tělo se křivilo, zakrňovalo, až se z ní stal vlastně jen nahý, obří mozek...

Obrazy uvnitř Orákula slábly, zůstal hrozivý prázdný pocit. Oči měl dosud zavřené a viděl jen vířící mlhovinu v plaskleněné kouli. Jakmile mechanická ruka letounu znovu uchopila jeho nádrž, opět ho vyzvedla a letoun zamířil k čekajícímu maxitrajleru, zůstala v D'murrovi neklidná nejistota.

V zakřiveném prostoru viděl mnoho věcí, ale ne všechny... Zdaleka ne dost. V kosmu pracovaly mocné nevyzpytatelné síly, síly, které nevidělo ani Orákulum nekonečna. Pouzí lidé, dokonce ani tak mocní vůdci jako Shaddam IV., vůbec nedokáží pochopit, co by mohli rozpoutat.

A vesmír je nebezpečné místo.

Melanž je mnohoruká obluda. Koření jednou rukou dává a všemi ostatními bere.

DŮVĚRNÉ MEMORANDUM CHOAM,
URČENÉ VÝHRADNĚ IMPERÁTOROVI

Komplexem propojených podzemních laboratoří se hnala bílá kabina lanovky. Trochu zarachotila po stárnoucích trolejích, nepříjemně se zakolébala, ale pak pokračovala.

Průhledným plasklem podlahy viděl mistr badatel Hidar Fen Ažidika lávky, dopravníky a technické systémy, společně pracující na nejdůležitějším úkolu. *A to všechno pod mým dohledem.* Jakkoliv si imperátor dělal iluze, že všechen pokrok tady na Xuttuhu, kdysi zvaném Iks, řídí on, nikdo nebyl tak důležitý jako Ažidika. Všichni politikové a šlechtici; včetně zástupců jeho vlastní krátkozraké rasy; to nakonec začnou chápat. Ale to už bude příliš pozdě zabránit mistru badateli v jeho neodvratném vítězství.

Jeho kabina drkotala k přísně střeženému výzkumnému pavilonu. Než jeho lidé tuhle planetu dobyli, moderní výrobní haly Iksu přinášely velké bohatství rodu Verniů. Nyní laboratoře a haly dostaly ještě lepší využití – pro slávu Boha a svrchovanost vyvolené tleilaxanské rasy.

Dnes však na něj čekala jiná zkouška. Ažidika se nijak netěšil na další setkání s hrabětem Fenringem, imperiálním ministrem pro koření, ale přinejmenším už konečně mohl ohlásit dobré zprávy – dost dobré na to, aby udržely sardaukary na uzdě.

V posledních měsících dohlížel na celou řadu rozsáhlých testů umělého koření, paralelní analýzy porovnávající účinky melanže a amálu do těch nejmenších detailů. Jeden obtížný závoj tajemství, rituální využití Sesterstvem Bene Gesseritu, byl protržen šťastnou náhodou, když mu do klína nečekaně padla jedna ze špionek těch čarodějnic. Teď tato zajatkyně, která si říkala Miral Alechemová, sloužila vyššímu účelu.

Bzučící kabina se s hrkáním zastavila u pavilonu a Ažidika vystoupil na vydrhnutou bílou plošinu. Fering už tu určitě je a nemá rád, pokud ho někdo nechá čekat.

Ažidika spěchal k výtahu, který ho svezl do přízemí pavilonu, ale okrouhlé dveře se neotevřely. Podrážděně stiskl tlačítko poplachu a houkl do mluvítka: „Dostaňte mě odtud a hoďte sebou! Mám spoustu práce!“

Tenhle výtah byl iksanského původu, ale teď se ty obyčejné dveře prostě neotevřely! Taková jednoduchá věc. V těchhle údajně úžasných výzkumných laboratorích se nepříjemně mnoho věcí začíná rozpadat. Mohou to být sabotáže těch neúnavných rebelů bez tváře? Nebo prostě jen špatná údržba?

Slyšel venku hlasy a nějaké údery nástroji na zavřené dveře. Ažidika neměl rád uzavřené prostory, strašně nerad žil v podzemí. Teď jako by vzduch kolem něj houstl. Začal šeptat katechismus Velké víry a pokorně prosil Boha o bezpečnou cestu. Vytáhl z kapsy malou lahvičku, vzal z ní dvě nechutné pilulky a polkl je.

Proč jim to trvá tak dlouho?

Ažidika se pokoušel uklidnit tím, že si v duchu opakoval plán, který uvedl do chodu. Od počátku tohoto projektu, což už bylo víc než dvě desetiletí, byl v kontaktu s malou skupinou Tleilaxanů, kteří mu budou sloužit, až unikne s posvátnými regeneračními nádržemi. Na nejdlehlším konci Impéria, chráněn smrtelně nebezpečnými Tvarovými tanečníky, si ustaví vlastní tleilaxanský režim, který se bude řídit správným výkladem Velké víry.

Už vykonal opatření, která ukryjí jeho, Tvarové tanečníky i tajemství amálu ve fregatě s dlouhým doletem. Při svém útěku odpálí bombu, která celý tento laboratorní komplex zničí; obrovský výbuch smete i polovinu podzemního města. Než se prach usadí, bude už velice daleko.

Ze své bezpečné planety učiní Ažidika příslušné kroky k upevnění vlastní mocenské základny a k shromáždění dostatečné vojenské síly, jež by ho ochránila před

imperální odvetou. On jediný bude ovládat životně důležitý a přitom nenákladný zdroj syntetické melanže. *Kdo ovládá koření, ovládá vesmír.* Ažidika možná nakonec sám dosedne na trůn Zlatého lva. Jen jestli se dostane z tohoto rozbitého výtahu!

Nakonec, s velkým rámusem a hlasitým křikem, se dveře výtahu se zaskřípěním rozjely a dva asistenti nahlédli dovnitř. „Jste v pořádku, pane?“

Za nimi stál s pobaveným výrazem hrabě Fenring. Sice nebyl nijak vysoký, ale nad Tleilaxany čněl i tak. „Problémy, hm-m?“

Ažidika se narovnal, vyšel ze stísněného výtahu a odstrčil ustarané podřízené. „Pojďte se mnou, hrabě Fenringu.“

Mistr badatel vedl ministra pro koření k už známé předváděcí síni, obrovské místnosti s plasklenými stěnami, podlahou a stropem. Uvnitř byly vědecké přístroje a kontejnery a také červený stůl s průsvitnou kupolí.

„Hm-m-a, budete mi zase ukazovat nějakého toho pouštního červa? Doufám, že zase malého a že na tom nebude tak špatně jako ten minulý.“ Ažidika vytáhl plasklenou lahvičku obsahující hustou oranžovou tekutinu, kterou Fenringovi přidržel pod nosem. „Poslední várka amálu. Voní jako melanž, nemyslíte?“

Fenring si přičichl a nos mu zaškubal. Ažidika nečekal na odpověď a stiskl tlačítko u základny kupole. Zamlžené plasklo se vyjasnilo a odhalilo rozrytý písek, napůl pokrývající metr dlouhého červa.

„Jak je dlouho z Arrakis?“ zeptal se Fenring.

„Tohohle jsme propašovali před jedenácti dny. Červi mimo svůj domov vždycky umřou, ale měl by žít ještě měsíc, možná dva.“

Ažidika nalil oranžovou tekutinu do nádobky na vrcholu kupole. Nádobka sestoupila, zaryla se do písku a nahnula se směrem k červovi.

Tvor velikosti hada se doplazil k amálu a otevřel kulatá ústa, v nichž se hluboko v jeho hrdle objevily maličké křišťálové zuby. Stvoření sebou náhle prudce škublo, vrhlo se k oranžové látce a pohltilo ji i s nádobkou.

Ažidika pohlédl Fenringovi do tázavých očí a řekl: „Přesně jako s pravou melanží.“

„Ale červi stejně umírají, ne?“ Ministr pro koření se nevzdával své skepse.

„Umírají, ať jim dáváme amál nebo melanž. V tom není rozdíl. Nemůžou prostě žít mimo poušť, kde se narodili.“

„Aha. Chtěl bych vzít vzorek imperátorovi. Nechte ho připravit.“

Ažidika blahosklonným tónem odpověděl: „Amál je biologická látka a je nebezpečná, pokud se s ní nezachází správně. Konečný produkt bude bezpečný pouze po přidání stabilizátoru.“

„Tak ho přidejte, hmm-m-m-a? Počkám si tady na to.“

Mistr badatel zavrtěl hlavou. „Právě teď testujeme řadu možností. Melanž je extrémně složitá látka, ale úspěch je na dosah ruky. Vraťte se, až vás povolám.“

„Vy mě *nepovoláváte*. Zodpovídám se jen imperátorovi.“

Ažidika přivřel těžká víčka a arogantně odpověděl: „Tak mu zodpovědně ohlaste, co jsem vám řekl. Nikdo nedokáže rozlišit pravou melanž a amál.“

Viděl Fenringovu podrážděnou reakci a usmál se. Ta „stabilizační látka“ byla podfuk. Ani imperátor, ani Ažidikovi neschopní nadřízení nedostanou skutečný amál. Mistr badatel unikne a vezme s sebou všechno, nezůstane ani stopa po skutečné, neuvěřitelně mocné náhražce, kterou nazýval „ažidamál“. Pokud ta látka dokáže zmást arrakiského písečného červa, jaký přesvědčivější test by se ještě dal provést?

Fenring řekl: „Nikdy nezapomínejte, že to *já* jsem přesvědčil Elrooda, aby s tímhle projektem vůbec začal, hm-m-a? Proto pocit'uji obrovskou odpovědnost.“ Přecházel po místnosti. „Předpokládám, že jste provedl test s Kosmickou gildou? Musíme vědět, jestli navigátor může pomocí vašeho syntetického koření vidět bezpečnou cestu zakřiveným prostorem.“

Ažidika horečně hledal nějakou odpověď. Tuhle otázku nečekal.

„Zřejmě ne? Hm-m-a. Ťal jsem do živého?“

„Můžete si být jistý, že ani navigátor nepozná žádný rozdíl.“ Ažidika stiskl knoflík a kupole nad písečným červem se znovu zamlžila.

Fenring okamžitě využil své výhody. „Nejlepším testem by ale jistě bylo naplnit amálem komoru navigátora, hm-m? Teprve pak si můžeme být úplně jistí.“

„Ale to nedokážeme, pane,“ ošíval se Ažidika. „Nemůžeme otevřeně požádat Gildu o spolupráci, protože projekt Amál musí zůstat úplně tajný.“

Hraběti se leskly oči, protože v hlavě mu už naskakovaly plány. „Ale některý z vašich Tvarových tanečníků by mohl proniknout dokonce i přes přísná bezpečnostní opatření Gildy. Ano, hm-m-a. A já budu vašeho Tvarového tanečníka doprovázet, abych se přesvědčil, že to provede správně.“

Ažidika o tom uvažoval. Na tom, co říká tenhle imperiální úředník, je kus pravdy. A co víc, použití Tvarového tanečníka nabízelo i jiné možnosti... Například možnost zbavit se tohohle všetečného člověka.

Aniž by o tom věděl kdokoli kromě Ažidiky, zanesl už stovky v nádržích vypěstovaných Tvarových tanečníků na strategická místa po celé galaxii, vypravil je na výzkumných plavidlech s dlouhým doletem do neprozkoumaných oblastí. Tyto bytosti schopné měnit tvar byly vytvořeny už před staletími, ale jejich skutečné možnosti ještě plně nevyužil nikdo. To se však brzy změní.

„Ano, hrabě Fenringu. Můžu zařídit, aby vás Tvarový tanečník doprovodil.“

Ažidika měl pocit, že ho pořád ruší tolik věcí, že svou práci nikdy nedokončí.

Přijela příliš dychtivá skupina politiků z posvátného města Bandalongu na domovské planetě Bene Tleilaxu. Jejich vůdce Pán Zaaf byl povýšený člověk s krysíma očima a neustálým neveselým úsměvem na maličkých ústech. Ažidika sám nevěděl, koho nenávidí víc, zda Fenringa, nebo neschopné představitele Tleilaxu.

Při vědeckých schopnostech Bene Tleilaxu nedokázal pochopit, jak je možné, že Pán Zaaf a ostatní vládní představitelé tak strašně zbabrali politické záležitosti. Zapomenout na majestát vlastního postavení ve vesmíru, spokojit se s tím, že je drtí boty šlechtických rodů *póvindá!*

„Co jsi řekl imperiálnímu ministru pro koření?“ chtěl vědět Zaaf, když pyšně vkráčel do Ažidikovy velké kanceláře. „Musím dostat úplnou zprávu.“

Ažidika poklepal prsty na stolní desku z mrazplazu. Už ho unavovalo neustále těm nevědomcům zvenčí něco vysvětlovat. Vždycky kladou tak hloupé otázky. *Ale přijde den, kdy se už nebudu muset stýkat s idioty.*

Jakmile Ažidika shrnul svou schůzku s Fenringem, prohlásil Zaaf nabubřele: „Teď si přejeme shlédnout zkoušky amálu osobně. Máme na to právo.“

Třebaže byl Zaaf jeho nadřízeným, Ažidika z něj neměl strach, protože byl pro projekt nenahraditelný. „Máme v běhu tisíce experimentů. Chceš je vidět všechny? Jak dlouhý život máš ještě před sebou, Páne Zaafe?“

„Ukaž nám jen ty nejvýznamnější. Souhlasíte?“ Zaaf pohlédl na své společníky. Pokývali a souhlasně zamručeli.

„Pak se podívejte na tuhle zkoušku.“ Ažidika se sebejistým úsměvem vytáhl z kapsy lahvičku tekutého ažidamálu a nalil zbytek jejího obsahu do vlastních úst. Pocítil látku na jazyku, vůni skořicové esence v dutinách, a polkl.

Tohle bylo poprvé, co si vzal tolik najednou. Během několika vteřin se mu žaludkem i mozkiem rozlil příjemně hřejivý pocit, naprosto odpovídající zážitkům s pravou melanží. Zasmál se, když viděl šokované výrazy svých návštěvníků. „Tohle už dělám několik týdnů,“ zalhal, „a nemá to žádné nepříjemné vedlejší účinky.“ Byl přesvědčen, že Bůh nedopustí, aby se mu stalo něco špatného. „Nemůže být naprosto žádných pochyb.“

Tleilaxanští politikové se vzrušeně rozštěbetali a gratulovali si navzájem, jako by tento úspěch byl i jejich zásluhou. Zaaf blýskl drobnými zoubky a naklonil se vpřed

se spikleneckým výrazem. „Výborně, mistře badateli! Postaráme se, abys dostal náležitou odměnu. Ale nejdřív musíme probrat jednu důležitou věc.“

Ažidika, dosud zalitý teplem ažidamálu, Zaafo klidně vyslechl. Tleilaxané pořád ještě zuřili, že vévoda Leto odmítl jejich pečlivě vypočítanou nabídku, že z jeho mrtvého syna Victora vytvoří gholu. Hořeli touhou po pomstě za onen útok před několika desítkami let, který dosud považovali za dílo Atreidů, a zlobil je i pokračující iksanský odpor tady na Xuttuhu, který se oháněl především postavou prince Rhombura Vernia. Zaafo proto chtěl získat atreidské i verniovské geny pro plány Bene Tleilaxu.

S touto klíčovou DNA by mohli vytvořit speciální nemoci, jež by mohly úplně vyhladit rody Atreidů i Verniů. A kdyby se Tleilaxané chtěli pomstít obzvlášť důkladně, mohli by dokonce naklonovat dvojníky Leta a Rhombura a veřejně je umučit k smrti – znovu a znovu, kdyby chtěli! Kolik toho Atreidové vydrží? Dokonce i jiný genetický materiál z těchto dvou rodů by stačil k provedení mnoha experimentů.

Ale vévodovo odmítnutí všechny plány zničilo.

Pro Ažidikovu jednostranně soustředěnou mysl byla Zaafova slova vzdálená a nepodstatná. Poslouchal však bez komentáře a nechal Zaafo vyličít všechny plány na pomstu rodům Atreidů a Verniů. Tleilaxanský Pán popsal válečný památník v džunglích Beakkalu, kde skoro před tisícem let bojovaly atreidské a verniovské jednotky bok po boku v legendární bitvě posledního odporu, známé jako Senasarské obklíčení. Několik jejich hrdiných předků bylo uloženo tady v památníku uprostřed džungle.

Ažidika zápolil s nudou, zatímco Zaafo vykládal dál. „Dojednali jsme s beakkalskou vládou, že můžeme pozůstatky exhumovat a odebrat buněčné vzorky ze všech těl, která tam najdeme. Není to ideální situace, ale mělo by nám to pro naše účely poskytnout dostatečné množství genetických zlomků.“

„A Leto Atreides proti tomu nemůže vůbec nic pod-

niknout,“ přidal se jeden z jeho společníků. „Takže dostaneme to, co chceme – dokonalou pomstu.“

Tleilaxané ale nikdy nedomysleli všechny možnosti. Ažidika se snažil, aby na něm jeho znechucení nebylo příliš znát. „Vévoda bude zuřit, až se o vašem záměru dozví. Nebojíte se atreidské odvety?“

„Leto je ochromený žalem a zcela zanedbává svoje povinnosti v landsraadu.“ Pán Zaaf vypadal až příliš samolibě. „Nemusíme se ničeho bát. Naše operace je už v běhu, ale narazili jsme na drobnou překážku. Vrchní smírčí soudce Beakkalu od nás žádá velkou platbu. Doufal jsem, že..., mu budeme moci zaplatit amálem a nechat ho při tom, že je to melanž. Je tvoje náhražka tak dobrá, aby nic nepoznali?“

Ažidika se zasmál, protože si už představoval ty nové možnosti. „Naprosto jistě!“ Ale použije dřívější formuli, dosti podobnou, aby je oklamala, a přitom bez plýtvání cenným ažidamálem. Na Beakkalu stejně používají melanž jen do jídla a pití, takže si toho rozdílu jistě nevšimnou. Bude to jednoduché...

„Můžu ho vyrobit, kolik si řeknete.“

Existují přílivy a odlivy vůdcovství. Do vlády každého imperátora se vlévají takové vlny, stoupají a klesají.

KORUNNÍ PRINC RAFAEL CORRINO,
ROZPRÁVY O VLÁDĚ V GALAKTICKÉM IMPÉRIU,
DVANÁCTÉ VYDÁNÍ

Pod trásněmi nebes na vyhlídkové plošině seděl Shad-dam IV. v příjemně navoněném stínu a sledoval manévry svého vojska, přesné jako hodinky. Ze všech divů Kaitanu byli tito sardaukaři tím nejúžasnějším, alespoň pro něj. Může snad být příjemnější pohled než na muže v neposkvrněných uniformách, kteří s chladnou přesností plní každý jeho rozkaz?

Jak si přál, aby se všichni poddaní Impéria tak ochotně podřizovali imperiálním rozkazům!

Shaddam byl hubený a elegantní, s orlím nosem, na sobě měl šedou sardaukarskou uniformu se stříbrnými a zlatými ozdobami – kromě jiných povinností byl i jejich vrchním velitelem. Přes narezlé vlasy si nasadil vypolstrovanou přilbu bursaga se zlatým imperiálním znakem.

Aspoň se mohl na dokonalou ukázkou dívat v klidu, protože jeho manželku Anirul vojenské přehlídky přestaly bavit už dávno. Naštěstí se dnes odpoledne rozhodla věnovat benegesseritským záležitostem, rozmazlovat své dcery a vychovávat z nich také čarodějnice. Nebo se možná stará o pohřeb té staré báby Lobie. Doufal, že mu Bene Gesserit brzy pošle novou Mluvčí pravdy. K čemu jinému by ty zatracené Sestry byly?

Na širokém náměstí pod ním pochodovaly sardaukarské jednotky jednotně, bez jediné chybičky; dusot jejich bot se rozléhal jako palba po vymeteném dláždění. Vrchní bašár Zum Garon, věrný starý veterán ze Salusy Secundus, řídil své vojáky jako zkušený loutkář a prováděl s nimi pozoruhodné manévry představující účinné bojové formace. Dokonalé.

Na rozdíl od imperátorovy vlastní rodiny.

Imperátor obvykle s nadšením sledoval cvičení svých jednotek, ale momentálně měl podrážděný žaludek. Nejedl celý den poté, co musel spolknout extrémně špatné zprávy, které ho ještě teď pálily v žaludku. Ani ten nejlepší sukovský doktor by jeho nemoc nevyléčil.

Prostřednictvím své sítě horlivých špiclů se Shaddam právě dozvěděl, že jeho otec Elrood IX. zplodil nemanželského syna s jednou ze svých oblíbených konkubín, se ženou, jejíž jméno se dosud nepodařilo zjistit. Před více než čtyřiceti lety podnikl Elrood náležité kroky k tomu, aby ukryl a ochránil svého levobočka – z nějž je dnes už dospělý muž o deset let mladší než Shaddam. Ví ten parchant o svém původu? Dívá se s poťouchlou nadějí, jak se Shaddamovi a Anirul nedaří zplodit dědice? Jen dcery, dcery a zase dcery. Celkem pět, poslední

mimino Rugi. Spřádá ten parchant plány, připravuje se na uchvácení trůnu Zlatého lva?

Na dlážděném nádvoří se vojáci rozdělili do dvou skupin a rozeběhli se proti sobě v simulované bitvě. Odpálili celou síť slepých laserpalových paprsků, jen aby dobyli ozdobnou hučící lví fontánu. Vysoce výkonná vojenská vznášedla prolétla kolem v sevřeném útvaru a vznesla se k obloze, na níž vypadaly mraky jako namalované.

Roztržitý Shaddam jen s mírným nadšením zatleskal sardaukarským manévřům a v duchu přitom proklínal památku svého otce. *Kolik dalších utajených dětí ten starý sup zplodil?* Byla to znepokojivá myšlenka.

Aspoň u tohoto už znal jméno. *Tyros Reffa*. Vzhledem ke spojení se svým adoptivním rodem Taligariů strávil Reffa většinu života na Zanovaru, taligarské rekreační planetě. Žil si tam jako v bavlnce a jistě neměl na práci nic než snít o uchvácení imperiální moci.

Ano, ten Elroodův levoboček by ještě mohl nadělat spoustu potíží. Ale jak se k němu dostat a zabít ho? Shaddam povzdechl. To jsou ty problémy vůdčího postavení. *Možná bych to měl probrat s Hasimirem.*

Ale místo toho si raději protáhl duševní svaly a zatížil mysl, rozhodnutý dokázat, že se v něm Hasimir Fenring mýlil... Že dokáže vládnout i bez neustálých zásahů a rad. *Já se rozhoduji sám!*

Shaddam přidělil Fenringa na Arrakis jako imperiálního ministra pro koření a přidal mu tajnou zodpovědnost za dohled nad projektem Amál. Proč to Fenringovi trvá tak dlouho, než se vrátí z Iksu se zprávou?

Vzduch byl příjemně teplý a foukal právě tak silný vítr, aby rozvinul přehlídkové prapory. Imperiální meteorologická služba připravila každý detail tohoto dne přesně podle imperátorových požadavků.

Jednotky se přesunuly na pruh polytrávy položený přes náměstí a začaly s předváděním bojů se štíty a blýskavými stříbrnými dýkami. Dva týmy útočily, zatímco simulovaná nepřátelská palba rozzářila nádvoří fialovými a oranžovými záblesky. V lóžích na obvodu zdvořile

tleskalo publikum složené z drobné šlechty a dvorských úředníků.

Ošlehaný veterán Zum Garon stál stranou, bezchybně oblečený, s kritickým pohledem; na každou přehlídku před imperátorem kladl vysoké nároky. Shaddam měl rád takové veřejné demonstrace vojenské síly, zvláště teď, kdy se několik rodů landsraadu začínalo poněkud vzpouzet. Možná už hodně brzy bude muset něco z té síly použít...

Thlustý hnědý pavouk se mu houpal před obličejem na tenoučkém vlákně spuštěném z šarlatových a zlatých nebes. Podrážděně zašeptal: „Uvědomuješ si, kdo jsem, ty mrňousi? Vládnu i těm nejmenším tvorům ve své říši.“

Další prapory, další pochod, další simulovaná palba jako pozadí jeho úvah. Kaleidoskop sardaukarů se pohyboval po nádvoří. Pompa a sláva. Nad hlavou se blížily ve formaci toptéry a předváděly odvážné vzdušné manévry. Publikum po každém jejich kousku aplaudovalo, ale Shaddam si jich skoro nevšímal, protože přemýšlel nad problémem svého nelegitimního nevlastního bratra.

Foukl a díval se, jak se pavoučí vetřelec zahoupal na vlákně. Pavouk se začal šplhat zpátky k nebesům.

Ani tam nahore přede mou nejsi v bezpečí, pomyslel si. Mému hněvu neujde nic.

Ale věděl, že klame sám sebe. Kosmická gilda, Bene Gesserit, landsraad, CHOAM – ti všichni měli vlastní cíle a prostředky, svazovali mu ruce a zakrývali oči, bránili mu vládnout známému vesmíru, jak by imperátor vládnout měl.

Zatraceně, proč mají nade mnou takovou moc! Jak mohli jeho corrinští předchůdci dovolit, aby věci dospěly do tak smutného stavu? A tak už je to stovky let.

Imperátor se natáhl a rozmáchl pavouka dřív, než se mohl vrátit a kousnout ho.

Jedinec nabývá na významu pouze ve vztahu ke společnosti jako celku.

PLANETOLOG PARDOT KYNES,
ARRAKISKÁ ČÍTANKA, NAPSANÁ PRO SYNA LIETA

Vlnící se leviatan se hnál po dunách se škrábavým zvukem, který Lietu-Kynesovi paradoxně připomínal slaboučkou kaskádu tekoucí vody. Kynes viděl umělé vodopády na Kaitanu, produkt zbytečné dekadence.

Pod horkým žlutým sluncem jel se skupinkou svých věrných na hřbetě jednoho z obřích písečných červů. Ostřílení fremenští jezdci písku zvíře přivolali, nasedli na ně a rozevřeli jeho prstence háky. Vysoko na šikmé červí hlavě se Liet přidržoval lan, aby se udržel na místě.

Zvíře se hnalo jednotvárnými písky směrem k síci Rudého valu, kde se na Lieta těšila jeho krásná žena Farúla a fremenská rada netrpělivě čekala na jeho zprávy. Ty zprávy je zklamou. Stejně tak i imperátor Shaddam IV. zklamal Lieta jako člověk – mnohem víc, než se Liet obával.

Stilgar přivítal Lieta na kosmodromu v Kartágu. Spolu odešli do pouště, dál od Štítového valu a od číhavých zraků Harkonnenů. Tam na ně čekala malá skupinka fremenů. Stilgar zasadil tlouk, jehož pravidelný dunivý rytmus přivolal červa. Pomocí technik, známých fremenům odpradáвна, ho chytili.

Liet se zkušeně vyšplhal po lanech. Zarazil bodce a zapřel se. Vzpomněl si přitom na den, kdy se jako mladík stal jezdcem písku a dokázal tak kmeni, že je dospělý. Starý naib Heinar ho sledoval jako soudce. Tehdy byl Liet k smrti vyděšený, ale svůj těžký úkol splnil.

Nyní, ačkoli jet na červovi bylo stále stejně nebezpečné a nikdy se to nesmělo dělat lehkomyšlně, viděl v divokém zvířeti prostě dopravní prostředek, rychlý způsob, jak se dostat domů.

Stilgar tahal za vodící lana a vykřikoval povely na jezdce, ale jinak stál klidně a vyrovnaně. Fremeni za-

sadili vzpěry a přidali další háky, aby mohli zvíře řídit. Stilgar pohlédl na Lieta, který byl zamyšlený a zjevně nešťastný. Věděl, že zpráva, kterou jeho přítel přináší z Kaitanu, není dobrá. Na rozdíl od žvanivých dvořanů v paláci však fremenům mlčení nevadilo. Liet bude mluvit, až sám uzná za vhodné, a Stilgar proto stál vedle přítele mlčky; byli spolu, každý s vlastními myšlenkami. Hodiny ubíhaly a oni stále jeli přes poušť k červenohnědé čáře pohoří v dáli.

Jakmile měl Stilgar pocit, že nastala vhodná chvíle – vycítil to z výrazu mladého planetologa, ze znepokojení, které mu občas proběhlo po tváři pod maskou filtršatů –, řekl to, co Liet potřeboval slyšet: „Jsi syn ummy Kynese. Teď, když tvůj velký otec zemřel, jsi nadějí všech fremenů. A máš můj život a mou věrnost, jak jsem slíbil tvému otci.“ Stilgar se ke svému mladšímu společníkovi nechoval s otcovskou nadřazeností, ale jako pravý druh.

Oba ten příběh znali; v síci se často vyprávěl. Než Pardot Kynes přišel mezi fremeny, bojoval se šesti harkonnenskými zabijáky, kteří zaskočili Stilgara, Turoka a Ommúna – odvážnou trojici mladých fremenů. Stilgar byl těžce zraněn a zemřel by, kdyby Kynes nepomohl baronovy lidi zabít. Později, když se planetolog stal prokem fremenů, ti tři přísahali, že mu pomohou uskutečnit jeho sen. I poté, co Ommún zemřel s Pardotem při závalu v Sádrovcové pánvi, Stilgar pamatoval na vodní úděl, kterým byl vázán, a splácel ho Pardotovu synu Lietovi.

Stilgar stiskl mladíkovi paži. Liet byl každým coulem takový muž, jakým býval jeho otec, a snad i víc. Byl vychován jako fremen.

Liet se na něj letmo usmál a v očích měl hluboké uznání. „Nedělá mi starost tvoje věrnost, Stile, ale proveditelnost našich plánů. Od rodu Corrinů se nedočkáme ani sympatií, ani pomoci.“

Stilgar se tomu nahlas zasmál. „Imperátorova sympatie, to je zbraň, bez níž bych se radši obešel. A při zabíjení harkonnenských vojáků žádnou pomoc nepotřebuje-

me.“ Zatímco se červ řítíl dál, Stilgar vyprávěl svému druhovi o nájezdu na znesvěcený síč Hadith. Liet vypadal potěšeně.

V teplých uzavřených prostorách izolované pevnosti zamířil Liet do svého bytu, špinavý a vyčerpaný. Tam na svého manžela čekala Farúla, nejdříve hodlal strávit chvíli s ní. Po svém výletu na imperiální planetu potřeboval Liet několik okamžiků klidu a míru, který mu jeho žena vždycky dokázala poskytnout. Pouštní lid nedočkavě čekal na jeho zprávu a na tento večer už bylo svoláno shromáždění, tradice však velela, že žádný cestovatel nemusí vyprávět svůj příběh bez odpočinku, leda by šlo o stav nouze.

Farúla ho přivítala úsměvem, blýskla modromodrýma očima. Její polibek na uvítanou se prohloubil, když za Lietem spadl závěs, zajišťující ve dveřích jejich pokoje soukromí. Nabídla mu melanzovou kávu a malé medové kořenné koláčky. Jídlo bylo dobré, ale mnohem milejší mu bylo, že ji zase vidí.

Po dalším objetí přivedla i dvě malé děti, Liet-chiha, syna, kterého měla s Lietovým nejlepším přítelem Warrickem, po jehož smrti Liet převzal péči o Farúlu a vychovával chlapce jako vlastního, a jejich dceru Chani. Objal děti a ty si pak tak dlouho hrály a štěbetaly, až pro ně přišla chuťva a Liet znovu zůstal se svou ženou sám.

Usmála se; plet' měla zlatou. Rozepnula jeho zničené filtršaty, které rozebrala a zase sestavila imperátorova bezpečnostní služba. Vetřela hojivé masti do kůže na jeho chodidlech.

Liet dlouze povzdechl. Měl mnoho práce, musel s fremeny probrat hodně věcí, ale to všechno teď odsunul stranou. Dokonce i muž, který stál před trůnem Zlatého lva, může považovat jiné věci za důležitější. Když se Liet podíval do záhadných očí své ženy, cítil se doma víc než kdykoli od chvíle, kdy v Kartágu vystoupil z transportéru Gildy.

„Vyprávěj mi o divech Kaitanu, lásko,“ řekla a v očích už teď měla úžas. „Musel jsi vidět tak nádherné věci.“

„Viděl jsem tam hodně, to ano,“ odpověděl, „ale věř mi, když ti řeknu jedno, Farúlo.“ Pohládl ji prsty po tváři. „V celém vesmíru jsem nenašel nic krásnějšího, než jsi ty.“

Osud známého vesmíru závisí na účinných rozhodnutích, která se dají činit pouze na základě úplných informací.

DOCENT GLAX OTHN Z RODU TALIGARIŮ,
DĚTSKÁ ČÍTANKA O VŮDCOVSTVÍ, VHODNÁ I PRO DOSPĚLÉ

Letova soukromá pracovna byla jednou z nejméně okázaných místností na hradě Caladanu. Nepřipadal si tam příliš zavalený lehkomyšlným přepychem, když zvažoval obchodní zájmy rodu Atreidů.

Na kamenných zdech bez oken nevisely žádné gobelíny; luminy byly nezdobené. Oheň v krbu vydával sladkou pryskyřičnou vůni, která zaháněla vlhkost chladného slaneého vzduchu.

Celé hodiny sedával u svého odřeného teakového stolu. Zlověstný váleček se vzkazem ležel před ním jako časovaná bomba. Četl už zprávu, kterou mu přinesli zvědové.

To si Tleilaxané doopravdy myslí, že dokážou svoje zločiny utajit? Nebo jen doufali, že své hnusné znesvěcení dokončí a z válečného památníku v Senasaru zmizí dřív, než Leto stačí zareagovat? Beakkalský vrchní smírčí soudce musel vědět, že rod Atreidů bude hluboce uražen. Nebo snad Tleilaxané zaplatili tak veliký úplatek, že Beakkal nemohl odmítnout?

Celé Impérium zřejmě věřilo, že ho nedávné tragédie zlomily, že uhasily jeho plamen. Pohlédl na vévodský pečetní prsten na své ruce. Leto nečekal, že bude muset obléci plášť vůdce v pouhých patnácti letech. Dnes, po jednadvaceti letech, měl pocit, že ten těžký prsten nosí už celá staletí.

Na stole stál motýl zalitý v plaskle, křídla ohnutá v nepřírozeném úhlu. Před několika lety, zaujat dokumentem, který četl, Leto toho tvorečka náhodou zamáčkl. Nyní si konzervovaného motýla nechával na očích v místech, kde by mu pořád připomínal, jaké důsledky mohou mít jeho činy jako vévody a jako člověka.

Tleilaxanské znesvěcení válečných padlých, spáchané s požehnáním beakkalského vrchního smírčího soudce, nebylo možné připustit... Ani zapomenout.

Duncan Idaho, v celé vojenské parádě, zaklepal na pootevřené dřevěné dveře. „Volal jste mě, Leto?“ Vysoký hrdý zbrojmistr působil teď jaksi nadřazeně, co se vrátil z Ginázu. Ovšem svou sebejistotu si právem vysloužil tím, že úspěšně prošel osmi lety tvrdého výcviku.

„Duncane, vážím si teď tvých rad víc než kdy dřív.“ Leto vstal. „Stojím před těžkým rozhodnutím a musím probrat strategii jen s tebou, protože Gurney a Thufir odletěli na Iks.“

Mladý muž se rozzářil, nadšený další příležitostí prokázat své vojenské schopnosti. „Můžeme už naplánovat další postup na Iksu?“

„Tohle je něco jiného.“ Leto pozvedl váleček se zprávou a pak povzdechl. „Co jsem vévodou, pořád zjišťuji, že se vždycky najde *něco jiného*.“

Jessica tiše vstoupila do otevřených dveří. Třebaže mohla naslouchat nepozorována, odvázně se postavila vedle zbrojmistra. „Mohu ty starosti vyslechnout také, můj vévodo?“

Leto by konkubíně normálně nedovolil zapojit se do strategických debat, ale Jessica měla výjimečný výcvik a Leto si jejího pohledu cenil. Poskytla mu sílu a lásku v nejtemnější době jeho života a on ji nehodlal odbýt mávnutím ruky.

Leto stručně vysvětlil, že si tleilaxanské archeologické týmy zřídily na Beakkalu velký tábor. Kamenné zikkuraty zarostlé vegetací označovaly místo, kde atreidské a verniovské jednotky bojovaly bok po boku o záchranu planety před pirátskou flotilou. Mezi padlými byly tehdy nejen tisíce vojáků, ale i patriarchové obou rodů.

Leto zlověstně ztišil hlas. „Tleilaxanské exhumační týmy vyzvedávají těla našich předků a tvrdí, že je chtějí studovat pro účely historické genetiky.“

Duncan uhodil pěstí do zdi. „U krve Joola Noreta, v tom jim musíme zabránit!“

Jessica se kousla do spodního rtu. „Je úplně jasné, oč jim jde, vévodo. I pokud jde o těla stovky let mumifikovaná, Tleilaxané dokážou z těch mrtvol vypěstovat gholy. Mohli by být schopni reprodukovat atreidský nebo verniovský genom.“

Leto hleděl na motýla v plaskle. „Proto chtěli Victorovo a Rhomburovo tělo.“

„Přesně tak.“

„Kdybych jednal, jak se ode mě čeká, musel bych odcestovat na Kaitan a vznést oficiální protest u landsraadu. Byl by ustanoven vyšetřovací výbor a Beakkal a Tleilaxané by snad nakonec dostali nějaké napomenutí.“

„Ale to už by bylo pozdě!“ Bylo zjevné, jak se Duncan té myšlenky děsí.

V krbu prasklo poleno a všichni sebou trhli.

„Proto jsem se také rozhodl podniknout ráznější akci.“

Jessica se snažila držet hlasu rozumu. „Nebylo by možné poslat naše vlastní jednotky, aby exhumovaly a odvezly zbytek těl dřív, než se k nim dostanou Tleilaxané?“

„To nestačí,“ zavrtěl hlavou Leto. „Kdybychom přehlédli třeba jen jedno, naše úsilí by vyšlo naprázdno. Ne, musíme odstranit celé to pokušení, zlikvidovat problém a vyslat *jasné poselství*. Ti, kdo si myslí, že vévoda Atreides zeslábl, se brzy dozvědí, že to není pravda.“

Leto se rozhlédl po dokumentech shrnujících sílu jeho vojska, zbraní v arzenálu, dostupné vojenské dopravní prostředky, dokonce i rodinnou zásobu atomových zbraní. „Thufir tu není, takže přišla tvá šance se osvědčit, Duncane. Musíme jim ušetřit lekci, jež by se nedala vykládat nijak jinak. Žádné varování. Žádná milost. Žádné váhání.“

„S radostí takovou výpravu povedu, pane vévodo.“

V tomto vesmíru neexistuje nic takového jako bezpečné místo nebo bezpečná cesta. Na každé stezce leží nebezpečí.

ZENSUNNITSKÝ AFORISMUS

Na noční straně Iksu vyklouzl z nákladového prostoru maxitrajleru na oběžné dráze plánovaný nákladní letoun. Z neobydlené divočiny sledovala posádka sardaukarské hlídkové věže oranžový plamen letounu, který klesal k jejich detekčnímu systému. Letoun zamířil k přistávací soutěsce, hlídanému vstupu do podzemního hlavního města.

Sardaukarští pozorovatelé si už ale nevšimli dalšího, mnohem menšího letounu, který se skrýval těsně za ním. Atreidský bojový modul. Díky značnému úplatku byl maxitrajler vybaven vysílačem maskovacího signálu, který senzory na zemi zmátl natolik, že se černý neosvětlený modul mohl pohybovat nepozorovaně dost dlouho na to, aby Gurney Halleck a Thufir Hawat dokázali proklouznout do podzemí.

Gurney seděl u řízení malého letounu bez křídel. Po jiné trajektorii než nákladní transportér letěl atreidský modul velkou rychlostí nízko nad nehostinnou severní krajinou. Neosvětlené přístroje na palubní desce mu šeptaly údaje do sluchátek a radily mu, jak se vyhnout střežným přistávacím místům.

Gurney užíval všeho svého až lehkomyšlně odvážného umění, jemuž se naučil od Dominika Vernia u pašeráků, hnal se nad pláněmi posetými balvany, málem škrtal o ledovce a krátery. Pokud vozíval podloudné náklady, uměl se vyhnout corrinským hlídkám, a teď se držel tak nízko, že už ho tleilaxanská detekční síť nemohla zachytit.

Zatímco modul poskakoval atmosférou, seděl Thufir Hawat klidně v mentatském rozpoložení a vážil všechny možnosti. Zapamatoval si všechny nouzové východy a tajné cesty, na něž si jen Rhombur dokázal vzpomenout. Ale lidské starosti ho neustále rušily v soustředění.

I když ho Leto nikdy nekritizoval za to, co by se dalo vykládat jako bezpečnostní selhání – smrt vévody Paula v býčí aréně, ta katastrofa se vzducholodí – Thufir znásobil své úsilí, využil všech schopností, jež ve svém osobním arzenálu měl, a přidal další.

Nyní se měli s Gurneyem nepozorovaně dostat do okupovaných iksanských měst, najít jejich slabiny a připravit přímou vojenskou akci. Po nedávných tragédiích se už vévoda Leto nebál umazat si ruce krví. Až Leto rozhodne, že je čas, rod Atreidů udeří, a udeří tvrdě.

C'tair Pilru, bojovník odporu, s nímž už byli dlouho v kontaktu, se odmítal vzdát svého snažení na Iksu i přes časté tvrdé zásahy tleilaxanských okupantů. Pomocí ukradených materiálů vyráběl účinné bomby a jiné zbraně a nějaký čas dokonce dostával potají pomoc od prince Rhombura – dokud všechny kontakty nebyly ztraceny.

Thufir doufal, že dnes v noci dokáží C'taira znovu najít, dokud je ještě čas. On a Gurney vycházeli z několika slabých možností a z pravděpodobně vhodného místa schůzky a pokusili se poslat do podzemí několik zpráv ve starém verniovském vojenském kódu, který mohl znát jen C'tair; kód jim poskytl princ Rhombur. Bojovník mentat navrhl možnou schůzku v bludišti tajných cest a skrytých komor. Ale atreidští špehové nedostali žádné potvrzení... Letěli teď naslepo, vedeni pouze nadějí a odhodláním.

Thufir vyhlížel malými okénky modulu, aby se zorientoval, a uvažoval, jak nejlépe hledat iksanské bojovníky za svobodu. Třebaže to nebylo součástí jeho mentatské analýzy, obával se, že se budou muset spolehnout jen na štěstí.

C'tair Pilru se krčil v zatuchlém skladišti v horních patrech budovy, kdysi známé jako Grand Palais, ale měl také svoje pochybnosti. Zprávu dostal, dekodoval, ale nevěřil jí. Jeho drobná záškodnická válka trvala už roky a roky – ne vždy kvůli vítězstvím a naději, ale z čirého odhodlání. Boj s Tleilaxany představoval celý C'tairův

život a sám nevěděl, kým by byl, nebo co by dělal, kdyby ten boj někdy skončil.

Přežil tak dlouho jenom proto, že nevěřil naprosto nikomu v tomto kdysi krásném podzemním městě. Měnil totožnost, pohyboval se z místa na místo, udeřil vždy, jak nejtvrději dokázal, a pak uprchl, zatímco okupanti a jejich sardaukarští psi ho ve vzteklém zmatku hledali.

Jeho oblíbeným mentálním cvičením bylo, že si v duchu představoval město, jak vypadalo kdysi – pavučinové spojovací můstky a ulice mezi krápníkovými budovami. Dokonce si představoval i Iksany takové, jací bývali: veselí a cílevědomí, než je postihla chmurná realita tleilaxanské invaze.

Ale to všechno bylo v jeho paměti stále nejasnější. *Už je to tak dávno...*

Před krátkou dobou našel onu zprávu – klamnou? – od zástupců prince Rhombura Vernia. Celý C'tairův život byl ohrožen, ale věděl, že to musí riskovat. Věděl také, že dokud bude princ žít, nikdy svůj lid neopustí.

V chladné temnotě skladiště C'tair čekal, čekal a uvažoval o tom, zda nakonec neztrácí kontakt s realitou... Zvlášť teď, když znal strašný osud Miral Alechemové, své milenky a spolubojovnice, jež by se za jiných okolností mohla stát jeho ženou. Ale ti hnusní okupanti ji zajali a použili její tělo pro své záhadné nečisté experimenty. Snažil se nemyslet na Miral tak, jak ji viděl naposledy – jako na mrtvé tělo napojené na nějakou příšernou biologickou továrnu.

S každým nadechnutím proklínal Tleilaxany za jejich krutosti. Pevně zavřel tmavé uštvané oči, pomalu dýchal a vzpomínal jen na Miraliny veliké oči, úzkou přitažlivou tvář, její neuměle ostříhané vlasy.

Zuřil v něm hněv, téměř sebevražedná malomyslnost a pocit provinění toho, kdo dokázal přežít. Vydal se na fanatickou cestu, ale jestli mu princ Rhombur skutečně poslal své muže na pomoc, tenhle zlý sen možná brzy skončí...

Ozvalo se náhlé hlasité zabzučení nějakého stroje a C'tair se stáhl hlouběji do stínů. Slyšel tiché škrábá-

ní, obratné odemčení zámku, pak se samořízený výtah otevřel a objevily se dvě siluety. Ještě ho neviděli. Ještě mohl utéct nebo se je pokusit zabít. Ale na Tleilaxany byli příliš vysocí a nepohybovali se jako sardaukaři.

Starší z mužů vypadal houževnatě jako šigafil, se šlachovitou tváří a rty mentata, fialovými od šťávy safó. Jeho mohutný světlovlasý společník, muž s výraznou jizvou na tváři, strčil do kapsy sadu drobných nástrojů. Mentat vystoupil z výtahu první; vyzařovala z něj obezřetná sebejistota. „Přicházíme z Caladanu.“

C'tair se nepohnul, nedal najevo svou přítomnost. Srdce mu bušilo. Možná je to přece jen léčka, ale když už přišel až sem, musel to vědět jistě. Prsty sevřel rukojet' vlastnoručně vyrobené dýky, kterou měl v kapse. „Jsem tady!“

C'tair vystoupil ze stínu a oba muži se na něj podívali. Jejich oči se přizpůsobovaly šeru. „Jsme přátelé vašeho prince. Už nejste sám,“ řekl ten s jizvou.

Všichni tři se pohybovali opatrně, jako by chodili po rozbitém skle. Sešli se uprostřed místnosti. Podali si ruce v imperiálním polostisku, neobratně se představili. Nově příchozí mu řekli, co se stalo princí Rhomburovi.

C'tair vypadal ohromeně; sám už si nebyl jistý, kde končí skutečnost a začínají jeho vidiny. „Taky s nimi byla dívka. Kailea? Ano, Kailea Verniová.“

Thufir a Gurney se na sebe podívali, ale nepříjemnému odhalení se zatím vyhnuli. „Nemáme moc času,“ řekl Gurney. „Potřebujeme vidět a dozvědět se, kolik jen můžeme.“

C'tair se podíval na oba atreidské posly a pokoušel se rozhodnout, kde začít. Narůstal v něm syrový vztek a naplnil ho tolika emocemi, že jim nedokázal říci, co už viděl, co už tady vytrpěl. „Zůstaňte a já vám ukážu, co Tleilaxané provedli s Iksem.“

Všichni tři muži nenápadně procházeli davy zotročených dělníků, kolem budov a továren, které se rozpadly v tros-

ky. Používali C'tairovy nesčetné ukradené identifikační karty, aby se dostali do bezpečnostních zón a zase ven. Osamělý rebel se naučil, jak to zařídit, aby si ho nikdo nepovšiml, a vylekaní Iksané se málokdy dívali někam jinam než na vlastní nohy.

„Už nějakou dobu víme, že tady v tom má prsty imperátor,“ podotkl Thufir. „Ale nechápu, proč tu má celé dvě legie sardaukarů.“

„Viděl jsem ledacos, ale odpověď pořád neznám.“ C'tair pohlédl na obludu pomalu se kolébající překladištěm – stroj, na němž bylo připnuto několik částí lidského těla. Pomlácená hlava, část potlučeného a zmračeného trupu. „Jestli je princ Rhombur kyborg, modlím se jen, aby se nepodobal tomu, co Tleilaxané vytvořili tady.“

Gurney byl šokován. „Co je tohle za démona?“

„*Bi-iksané*, oběti mučení a poprav, oživení stroji. Nejsou živí, jen pohybliví. Tleilaxané jim říkají ‚příklady‘ – jsou to hračky pro pobavení šílených myslí.“

Thufir stál nevzrušeně a zapisoval si do paměti každý detail, ale Gurneymu dalo dost práce, aby na sobě příliš zjevně nedával znát znechucení.

C'tair se ponuře usmál. „Viděl jsem jednoho, který měl na zádech připnutou stříkačku s barvou, ale biomechanika té věci se pokazila a přestala se vůbec pohybovat. Když padl, měl tu stříkačku puštěnou naplno a dva tleilaxanští Pánové byli celí od barvy. Zuřili a hulákali tou svou hatmatilkou na tu věc, jako by to udělala schválně.“

„Třeba ano,“ podotkl Gurney.

V následujících dnech ti tři zkoumali a pozorovali... A hnusilo se jim to, co viděli. Gurney se chtěl vrhnout do boje okamžitě, ale Thufir radil k opatrnosti. Museli se vrátit a podat hlášení rodu Atreidů. Teprve pak – s vévodovým svolením – budou moci naplánovat účinný koordinovaný útok.

„Rádi bychom vás vzali s sebou, C'taire,“ nabídl Gurney se soucitem ve tváři. „Dokážeme vás odtud dostat. Už jste vytrpěl dost.“

C'taira ten návrh zjevně polekal. „Neodejdu! Já... já nevím, co bych dělal, kdybych přestal bojovat. Moje místo je tady, musím trápit okupanty jak jen dokážu, aby ostatní moji krajané, kteří ještě přežili, věděli, že jsem se nevzdal – a taky se nikdy nevzdám.“

„Princ Rhombur si myslel, že to možná řeknete,“ kývl Thufir. „V našem bojovém modulu pro vás máme spoustu zásob: výbušniny, zbraně, dokonce i jídlo. Aspoň pro začátek.“

C'tairovi se zatočila hlava z těch možností. „Já jsem věděl, že nás náš princ neopustil. Tak dlouho jsem čekal na jeho návrat a doufal jsem, že mu budu bojovat po boku!“

„Podáme zprávu vévodovi Letu Atreidovi a vašemu princovi. Mějte trpělivost.“ Thufir chtěl říct něco víc, slíbit něco konkrétního. Ale neměl k tomu oprávnění.

C'tair přikývl, jako by se nemohl dočkat, až začne nanovo. A konečně, po tolika letech, mu možná v jeho boji pomůže mocná síla.

Soucítí a pomsta jsou dvě strany téže mince. Nutnost určuje, jak mince padne.

VÉVODA PAULUS ATREIDES

Z husté džungle Beakkalu vycházela pára, jak žlutooranžové slunce stoupalo nad obzor. Druhá, zářivě bílá hvězda, už stála vysoko na nebi. Denivky se otevíraly a svou vůní přivolávaly ptáky a hmyz. Ježatí primáti se hnali pod hustou klenbou stromů a masožravá réva se svíjela jako past na nic netušící hlodavce.

Na zarostlé planině Senasar stály gigantické mramorové zikkuraty, rohy obložené dutými zrcadly, odrážejícími sluneční paprsky do všech stran jako reflektory.

Na této plošině se obklíčení atreidští a verniovští muži bránili přesile, za každého padlého obránce skolili nej-

méně deset útočníků, až je nakonec rozdrtilo čiré množství nájezdníků. Obětovali se do posledního muže pouhou hodinu před tím, než dorazily očekávané posily a pobily zbytek pirátů.

Po celá staletí uctívali lidé Beakkalu tyto padlé hrdiny, ale poté, co rod Verniů upadl do hanby jako odpadlický, vrchní smírčí soudce se o památníky přestal starat a džungle je pohltila. Na nádherných sochách se uhnízдили ptáci a malá zvířata. Velké kamenné bloky povětrnostními vlivy popraskaly. A nikomu na Beakkalu na tom nezáleželo.

V posledních dnech vyrostly po okrajích památníku samovztyčovací stany jako geometrické houby. Týmy dělníků vysekaly hustý podrost, odstranily dvě desítky let nánosů, oškrábaly všechno až na kameny a odkryly uzavřené hrobky. Na náhorní planině ležely ve společných hrobech tisíce padlých vojáků; další byli uzavřeni v okovaných kryptách uvnitř zikkuratů.

Beakkalská vláda poskytla mechanizaci, jejíž pomocí bylo možné zikkuraty kámen po kameni rozebrat. Malí tleilaxanští vědci si zřídili modulární laboratoře, připraveni dychtivě otestovat buněčné vzorky ze všech nalezených těl, prosit zbytky lidské tkáně a hledat v nich použitelný genetický materiál.

Džungle byla cítit mlhou a květy, aromatickými oleji z tmavě zelených rostlin, bylinami vysokými jako strohy. Vzduch zhoustl kouřem z tábora a odpadními plyny těžkých strojů. Jeden z trpasličích dělníků si otřel pot z čela a zamával rukama, aby odehnal mračna krvežíznivých komárů. Vzhlédl, aby viděl žlutooranžové slunce vycházet na nebe jako rozhněvané oko.

Náhle se nebe rozzářilo fialovými paprsky laserových děl.

Atreidské lodi, vedené Duncanem Idahem, sestupovaly z oběžné dráhy směrem k izolovanému válečnému památníku. Duncan odvyšlal poselství vévody Leta Atreida, ale zároveň už zahájil palbu. Nahraný projev však zachytí vrchní smírčí soudce v hlavním městě Beakkalu; další kopie byla zaslána pomocí kurýra radě landsraadu

na Kaitanu, přesně podle pravidel pro vedení války, jak je stanovila Velká konvence.

Letův ocelově pevný hlas oznámil: „Válečný památník v Senasaru byl vztyčen k počtě služeb, které moji předkové prokázali Beakkalu. Nyní Tleilaxané a Beakkalci toto místo znesvětili. Rod Atreidů nemá jinou možnost než zasáhnout odpovídajícím způsobem. Nedovolíme, aby naše padlé hrdiny uráželi zbabělci. Proto jsme se rozhodli, že tento památník zničíme.“

Duncan Idaho v první z letky bojových lodí vydal svým jednotkám povolení k palbě. Paprsky laserových děl krájely částečně rozebrané zikkuraty, odhalily dlouho uzavřené komory. Tleilaxanští vědci s křikem vyběhli ze stanů a laboratorních přístřešků.

„Při svém počínání jsme se striktně drželi pravidel,“ pokračoval Letův nahraný hlas. „Bohužel možná došlo k určitým obětem na životech, ale utěšuje nás vědomí, že ublíženo bylo pouze těm, kdo se podíleli na zločinném jednání. V této záležitosti není nevinných.“

Atreidská flotila zakroužila nad památníkem, svrhla termální bomby a pak do požáru vypálila další fialové paprsky. Za dvacet standardních minut – rychleji, než stačil vrchní smírčí soudce svolat schůzku svých poradců – letka srovnala se zemí památník, tleilaxanské vykradače hrobů i jejich beakkalské spolupracovníky. Beze stopy také zničila všechny pozůstatky atreidských i verniovských mrtvých.

Z náhorní plošiny zbyla nerovná pláň roztaveného skla, posetá hroudami kouřících zbytků. Kolem zóny útoku žhnuly požáry a šířily se ven do džungle...

„Rod Atreidů urážky neodpouští,“ řekl Duncan Idaho do mikrofonu, ale nepřežil nikdo, kdo by ho slyšel.

Když vydával svým lodím rozkaz k návratu na oběžnou dráhu, pohlédl dolů na tu zkázu. Po tomhle se nikdo v celém Impériu neodvážil pochybovat o rozhodnosti vévody Leta.

Žádné varování. Žádná milost. Žádné váhání.

Nejvíc je třeba bát se nepřítele, který nosí tvář přítele.

ZBROJMISTR REBEC Z GINÁZU

V podzemí Kaitanu zabírala imperiální nekropolis právě takovou plochu jako impozantní palác sám. Město mrtvých obývaly generace zemřelých Corrinů; byli tu ti, kteří podlehli zradě nebo nehodám, pár jich dokonce zemřelo přirozenou smrtí.

Když se hrabě Hasimir Fenring vrátil z Iksu, Shaddam svého přítele okamžitě vedl do zatuchlých a špatně osvětlených katakomb.

„Takhle oslavujete triumfální návrat svého ministra pro koření? Tím, že mě táhnete do starých páchnoucích krypt, hm-m-m?“

Shaddam se tentokrát zbavil obvyklého doprovodu tělesných strážců a oba muži sestupovali z točitých schodů jen s upoutanými luminami v rukou. „Tady dole jsme si hrávali jako děti, Hasimire. Mám z toho nostalgické pocity.“

Fenring pokýval svou příliš velkou hlavou. Široce posazené oči létaly ze strany na stranu jako zrak nočního ptáka, jako by pátraly po léčkách a assassinech. „Možná tady má původ moje obliba v číhání ve stínech?“

Shaddamův hlas byl teď tvrdší, imperátorský. „Taky je to místo, kde mohu mluvit a nemusím se bát špehů. Musíme spolu probrat důležité věci.“ Fenring souhlasně zavrčel.

Kdysi dávno, poté co se imperiální hlavní město přestěhovalo ze zničené Salusy Secundus, byl imperátor Hassik Corrino III. prvním, kdo byl pod touto megalitickou budovou pohřben. V nadcházejících tisíciletích tu bylo pochováno velké množství corrinských imperátorů, konkubín i nemanželských dětí. Někteří z nich byli zpopelněni a jejich popel uložen do uren, zatímco kosti jiných byly rozdrceny, aby z nich vznikly porcelánové pohřební předměty. Několik vládců bylo uloženo do průhledných sarkofágů, uzavřených nulentropickým

polem, aby jejich těla nikdy nepodlehla rozkladu, ačkoli jejich nevelké zásluhy dávno zastřela mlha času.

Jak Fenring se Shaddamem postupovali dál, minuli nažloutlou starou mumii Mandiáse Strašlivého, uloženou ve výklenku, jehož vchod střežila děsivá socha mrtvého v životní velikosti. Podle tabulky na rakvi byl „imperátorem, před nímž se třásl svět“.

„Na mě dojem neudělá,“ pohlédl Shaddam na vyhublou skořápku. „Nikdo si ho nepamatuje.“

„Ale to jen proto, že soustavně odmítáte studovat imperiální historii,“ odsekl Fenring s úsměvem. „Připomíná vám tohle místo vlastní smrtelnost, hm-m-a?“

Imperátor se v nestálém světle přenosných lumin zamračil. Jak postupovali po šikmé kamenné podlaze, malí tvorečkové rychle mizeli do stínů a štěrbin – pavouci, hlodavci, modifikovaní skarabové, kterým se podařilo přežít, když pojídali maso dlouhou dobu zakonzervovaných těl.

„Slyšel jsem něco o tom, že Elrood měl nemanželského syna, hm-m-a? Jak je možné, že nám to celé ty roky zůstalo utajeno?“

Shaddam se prudce obrátil. „Jak víš o tomhle?“

Fenring odpověděl shovívavým úsměvem. „Mám uši, Shaddame.“

„Jsou moc velké.“

„Ale používám je výhradně k vašim službám, Výsosti, hmmm?“ Hned mluvil dál, aniž by čekal, až si imperátor vymyslí nějakou další výmluvu. „Nevypadá to, že by ten Tyros Reffa nějak toužil po trůnu, ale v téhle době vzrůstajícího neklidu by ho mohla některá vzpurná rodina použít jako nastrčenou figurku.“

„Jenže pravý imperátor jsem já!“

„Výsosti, landsraad sice přísahá věrnost rodu Corrinů, ale vůči vám *osobně* žádnou loajalitu nepocit'uje. Podařilo se vám, hm-m-m, podráždit většinu významných šlechticů.“

„Hasimire, já se nemusím starat o šrámy na duši svých poddaných.“ Shaddam pohlédl na hrobku starého Mandiáse a polohlasem proklel svého mrtvého otce Elrooda

za to, že měl dítě s jednou svou konkubínou. Mohl přece provést dostatečná opatření!

Protože pohřbívat bylo třeba století za stoletím, nekropolis se prohlubovala, přibývaly nové a nové krypty. V nejnižších a nejnovějších spodních patrech poznal i Shaddam některá jména svých předků.

Před nimi ležela obezděná hrobka Shaddamova dědečka Fondila III. zvaného „Lovec“. Vedle železných vrat stály vycpaniny dvou nebezpečných šelem, které tento muž skolil: naježeného ekadrogha z náhorních platin Ekazu a huňatého šavlozubého medvěda z III Delta Kaisingu. Ovšem Fondil své přízvisko získal proto, že lovil *lidi*, vyhledával nepřátele a ničil je. Jeho dobrodružství na lovu velké zvěře byla pouhou zábavou.

Shaddam a Fenring prošli kolem rakví pro děti a sourozence a nakonec i kolem idealizované sochy Fafnira, prvního dědice Elrooda IX. Před lety Fafnirova smrt („nehoda“ zorganizovaná mladým Fenringem) otevřela Shaddamovi cestu na trůn. Spokojený Fafnir si nikdy nepřipustil, že by mu jeho mladší bratr mohl být nebezpečný.

Jen podezřívavý Elrood tušil, že za vraždou možná stojí Shaddam s Fenringem. Třebaže se chlapci nikdy nepřiznali, Elrood s oblibou vědoucně vykládal: „Svědčí to o iniciativě, že jsi schopen činit obtížná rozhodnutí. Ale nehrň se tolik do zodpovědností imperátora. Já povládnu ještě mnoho let a ty se musíš učit z mého příkladu. Pozoruj a uč se.“

A teď se ještě Shaddam musel starat o toho parchanta Reffu!

Nakonec dovedl Hasimira až do míst, kde čekaly zpopelněné ostatky Elrooda IX. v relativně malém výklenku, ozdobeném třpytivým démantovým sklem, ozdobnými nápisy a vzácnými gemami – což byla dostatečná demonstrace Shaddamova žalu nad smrtí „milovaného otce“.

Luminy se zastavily a zářily jako jasné uhlíky. Shaddam se neuctivě opřel o místo posledního spočinutí popela svého otce. Stařec byl zpopelněn, aby se zabránilo

možným pokusům sukovských doktorů určit skutečnou příčinu smrti.

„Dvacet let, Hasimire. Tak dlouho jsme čekali, až Tleilaxané vyrobí umělé koření.“ Shaddamovy oči byly jasné, pohled zaujatý. „Co ses dozvěděl? Řekni mi, kdy je mistr badatel připraven rozjet výrobu naplno. Už mě to čekání unavuje.“

Fenring si poklepal na rty. „Ažidika se mě všemožně snažil přesvědčit o svém pokroku, Výsosti, ale já si nejsem jistý, že je ta látka řádně vyzkoušená. Musí vyhovovat našim požadavkům. Po odtajnění amálu se celá galaxie zachvěje. Nemůžeme si dovolit udělat žádnou taktickou chybu.“

„Jaká chyba by to mohla být? Měl na testování dvě desetiletí. Mistr badatel říká, že je hotový.“

Fenring se ve slabém světle na imperátora pozorně zadíval. „A vy věříte slovům nějakého Tleilaxana?“ Kolem sebe cítil smrt a konzervační látky, parfémy, prach a Shaddamův nervózní pot. „Navrhuji opatrnost, hm-m-a? Zařizuji ještě jeden test, který nám dodá potřebný důkaz.“

„No dobře, ale nevykládej mi žádné podrobnosti o nějakých nudných testech. Viděl jsem Ažidikovy zprávy a rozumím z nich ani ne polovinu.“

„Už jen měsíc, Shaddame, možná dva.“

Vyhublý imperátor, netrpělivý a zamyšlený, přecházel po kryptě. Fenring se pokoušel odhadnout náladu svého přítele. Luminy nařízené tak, aby sledovaly Shaddama, se mu marně pokoušely stačit, jak rázoval uzavřeným prostorem tam a zpátky.

„Hasimire, já už mám opatrnosti až po krk. Celý život jenom *čekám* – čekám až bratr umře, čekám až otec umře, čekám na syna. A teď, když mám trůn, zase čekám na amál, abych konečně získal moc, již si jako Corrino zasloužím.“

Díval se na svou zaťatou pěst, jako by doslova viděl, jak mu z ní utíká písek moci. „Jsem předsedou rady CHOAM, ale rozhodovat v ní nemůžu o ničem. CHOAM si dělá, co chce, protože mě vždycky přehlasují. Kosmická gilda se podle zákona nemusí řídit mými výnosy,

a když si nedám pozor, mohou uvalovat sankce, odnímat transportní privilegia a ochromit celé Impérium.“

„Chápu, Výsosti. Ale mnohem škodlivější jsou podle mě ty stále častější příklady, kdy šlechtici ignorují vaše rozkazy a vzpírají se jim. Jen se podívejte na Grumman a Ekaz – pořád vedou tu svou žabomyší válku i přes vaše pokusy nastolit mír. Vikomt Moritani vám prakticky plivl do tváře.“

Shaddam se pokoušel zašlápnout lesklého černého brouka, jemuž se ale podařilo zachránit ve štěrbíně. „Možná by bylo na čase všem připomenout, kdo tady poroučí! Až budu mít k dispozici amál, budou všichni tancovat, jak budu pískat. Koření z Arrakis pak bude nedostupně drahé.“

Fenring ale nejevil příliš velké nadšení. „Hm-m-m-a, ale mnoho velkorodů má svoje vlastní zásoby, i když je to proti zákonu, pravda trochu starému a nejasnému. Celá staletí se tento výnos nikdo nepokoušel prosazovat.“

Shaddam se zamračil: „A co na tom záleží?“

Fenring nakrčil nos. „Záleží, Výsosti, protože jakmile oznámíte svůj monopol na syntetické koření, budou tyto rodiny moci nějaký čas odolávat a amál nekupovat.“

„Aha.“ Shaddam mrkl, jako by ho tato možnost dosud nenapadla. Pak se rozzářil: „Pak musím ty zásoby konfiskovat, aby ty rody neměly žádný polštář, až odstříhnu proud melanže.“

„To je pravda, Výsosti, ale pokud vy sám zasáhnete proti hromaditelům koření, velkorody by se mohly proti vám spojit. Spíše navrhuji, abyste upevnil svá spojenectví, abyste mohl imperiální spravedlnost vykonávat ze silnější pozice. Nezapomínejte, med je lepkavá past i sladká odměna – hm-m-a?“

Shaddam byl zjevně netrpělivý. „O čem to mluvíš?“

„At' Gilda a CHOAM provinilce vypátrají a všechny důkazy o jejich vině at' předloží vám. Vaši sardaukaři pak mohou ilegální zásoby zabavit a vy částí té melanže odměníte Gildu a CHOAM. Slib takové odměny by je měl dostatečně povzbudit, aby vyslídili i ty nejdůmyslněji uložené zásoby.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Corrinové***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.